

BOGOLJUB

Izhaja vsak mesec. Síane za Jugoslavijo 5 Din., za Primorje 5 ltr, za Avstrijo 200 K, za Ameriko 1 dolar. — Naročnino in darove sprejema upravništvo, Jugoslov. tiskarna v Ljubljani. — Rokopisi se pošiljajo uredništvu, Leonišče v Ljubljani; doposlafi se morajo za vsako nadaljnjo številko do 1. dne prejšnjega mesca.

Koledar za september 1922.

Mesečni zavetnik sv. Vavlav (28. sept.)

Mesečni namen apostolstva molitve, določen od sv. Očeta:

Procvit katoliške cerkve med Slovani.

Dnevi	Godovi	Posebni namen apostolstva molitve, za vsak dan še važne, nujne zadeve	Češčenje presv. Rešnj. Telesa v		
			ljubl. škof.	lavant. škof.	
1 2	Petek Sobota	Egidij Štefan kr.	Zedinjenje pravosl. s kat. Cerkvijo Versko prepričanje izobražencev	Besnica Sv. Jakob, Lj.	Sv. Florijan Zetale
3 4 5 6 7 8 9	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Evfemija Rozalija Lavrencij J. Pelagij Krizin Rojstvo M. D. Peter Klaver	Evhar. zveza narodov v sv. Duhu Apostolsko delo v Mar. družbah Verski dvomljivci Slovenki misijonarji Poživitve vere na Hrvatskem Krščanske matere Družba sv. Petra Klaverja	Čermošnjice Slavina Vreme Kr. Gora Mokronog Cerknica Homec	Sv. Rok Stoperce Vuzenica Trbovlje Ribnica
10 11 12 13 14 15 16	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Nikolaj Tol. Prot. i. Hijac. Ime Marij. Notburga Poviš. sv. kr. Mati 7 žalosti Ljudmila	Katoliška zavest med unijati Katoliški misijonarji v Bolgariji Marijino češčenje na vzhodu Duhovski naraščaj Zmaga križa Vsi tolažbe potrebni Naše dijaštvo	Polšnik Primskovo Lašče Boštanj Križ p. Kost. Smarje Polh. Gradec	Sv. Anton n. P. Vuhred Sv. Primož Zavrče Sv. Bar. v H. Leskovec
17 18 19 20 21 22 23	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	Lambert Jožef Kup. Januarij † Evstahij m. Matej ap. † Tomaž Vil. † Tekla	Veronauk v šolah Katoliški Poljaki Oni, ki resno iščejo pravo Cerkev Bogoslovna fakulteta v Ljubljani Apostolska gorečnost duhovnikov Naši bogoslovci Obisk Marijinih božjih potov	Št. Lambert Sv. Planina Križe p. Trž. Svibno Brusnice Hrastje Koprivnik	Sv. Trojica Sv. Vid p. P. Škale Sv. Mart. p. Š. Št. Janž Št. Ilj
24 25 26 27 28 29 30	Nedelja Poned. Torek Sreda Četrtek Petek Sobota	M. D. reš. nj. Kleofa Cipr. i. Iust. Kozma i. Dam. Vavlav kr. Mihael Hieronim	Radi vere preganjani Verska zavest Sloven. v Ameriki Združitev vseh Slov. v kat. Cerkev Jugoslovanski škofje Katoliška Cerkev na Češkem Zmaga sv. Cerkve nad sovražniki Katoliški učenjaki. Umrli.	Repnje Vinca Bevke Krka Zatičina Poljane Trzin	Št. Mihael Gor. Ponikva Bele vode Sv. Križ Zavodnje Laško

Dobre knjige.

Očetje jezuiti so izdali ob tristoletnici proglasitve sv. Ignacija in Frančiška Ksaverija lično knjižico: »Češčenje sv. Ignacija Lojole in sv. Frančiška Ksaverija med Slovenci«. Opisuje se v nji zanimivo proslava kanonizacije l. 1622 v Ljubljani in sploh češčenje obeh med Slovenci. Krasi jo 8 slik. Pridejane so na koncu še molitve obema svetnikoma v čast. Namen spisa je, da se poživi vnovič češčenje teh dveh svetnikov med nami, zlasti še sv. Frančiška, ki so ga v prejšnjih časih Slovenci zelo častili. Zato knjižico toplo priporočamo. — Čisti dobitek je namenjen za novo cerkev sv. Jožefa v Ljubljani. Dobi se pri predstojništvu cerkve sv. Jožefa v Ljubljani, Zrinskega cesta 9, in v prodajalni Katoliškega tiskov-

nega društva (Ničman) v Ljubljani po 2 in pol dinarja, s pošto 20 par več.

ZA DEKLISKE ODRE.

izide nova igra »Zmaga najsv. zakramenta«, šestdejanika s samo ženskimi vlogami. Marijine družbe, Dekliške zveze in Orliški odseki naj jo nemudoma naroče najmanj po šest izvodov pri tiskarni »Panoniji« v Gornji Radgoni, da se dožene višina naklade! Cena bo razmeroma zelo nizka.

V MOLITEV SE PRIPOROČAJO:

M. P. za zdravje v dolgoletni živčni bolezni. — Marijina družbenka za zdravje in da bi mogla doseči svoj pobožni namen. — Vsi nam v molitev priporočeni. — Vse še ne uslišane zadeve in prošnje.

Nedelja popoldne.

Kaj bo s krščanskim naukom?

Nedelja, dan Gospodov! Kdaj bo človek kristjan, če v nedeljo ni? Kdaj bo kaj storil za svojo dušo, če ta dan ne?! Šest dni živi skoro samo za ta svet, vsaj vsak sedmi dan naj se spomni, da je ustvarjen za nekaj višjega!

Praznovanje dneva Gospodovega je torej največje važnosti za krščansko življenje. Če se ta dan skvari, je krščanstvo na tleh.

O nedelji bi bilo torej sploh vredno in potrebno pisati. Nemški škof Keppler imenuje nedeljo »vojnege oškodovanca«. Praznovanje nedelje je vsled vojske veliko trpelo in še trpi.

A zaenkrat govorimo samo o nedelji popoldne.

Zjutraj pri mašah se namreč po cerkvah še ne pozna, da bi bile cerkve kaj bolj prazne. A popoldne — kak razloček med nekdanj in sedaj! Nekdanj — in še ni davno tega — so bile cerkve popoldne polne kakor dopoldne. Zdaj pa — kaka praznosta!... Seveda ni povsod enako. Ponekod še vedno precej hodijo h krščanskemu nauku; marsikod pa so se strašno odvadili. V župniji, ki se šteje med boljše, k'jer je zjutraj cerkev natlačeno polna in ob desetih tudi precej, popoldne klopi niso zasedene.

In kako hitro je prišla ta sprememba! V nekaj letih. Še pred desetimi leti je bilo vse drugače kakor danes. Nekaj se je poznalo že pred vojsko; drugo pa je prišlo med vojsko in po vojski!

Kateri so vzroki te nevesele prikazni?

Ljudje so postali menda preveč »učeni«, tako da mislijo, da krščanskega nauka več ne potrebujejo(!) V resnici pa, kolikor bolj so v svetnih zadevah premeteni, toliko bolj so nevedni v verskih. Neverjetna je

nevednost mnogih kristjanov v verskih rečeh. Bolj so ljudje danes potrebni verskega pouka kakor nekdanj.

Preobilne veselice, ki se vrše ravno ob nedeljah popoldne, ljudi gotovo tudi odvrčajo od božje službe. Veselja čenje, to je bolezen našega ljudstva po vojski. Piti, plesati, igrati, skakati, letati — to je »na dnevnem redu«. Pri tem seveda mora giniti smisel za duševne potrebe.

Slišali smo tudi, da utegne biti krivo prepičeli udeležbi pri popoldanski božji službi to, ker se krščanski nauk razlaga tudi pri jutranji službi božji. Ne vemo, če je to resnica. Kateri radi poslušajo krščanski nauk enkrat, ga poslušajo tudi drugič. Izgovor je seveda brž dober.

Vsekako pa je gotovo, da so ljudje postali bolj komod, po domače rečeno: leni za božjo službo. Brez dvoma je to znameenje, da v verskem oziru nazadujemo. Zato nam daje ta prikazen resno misliti, zakaj je tako in kako bi se temu odpomoglo. Ali naj tiho in mirno gledamo, kako se nam cerkve praznijo?

Kaj neki ljudje ob nedeljah popoldne počnejo, če ne gredo v cerkev? Veselice vsako nedeljo nimajo. Da se poleti malo spočijejo, malo podremlejo, to je razumljivo. Pozimi pa tega ni treba, ker so noči dosti dolge; a tudi poleti jim še časa ostane. Nič početi imeti, kar tjavendan sedeti in v zrak gledati, — saj to je strašno dolgočasno! Eno uro se že sedi, a celo dolgo popoldne? Že zaradi kratkega časa bi morali ljudje iti v cerkev! — Če človek nima nič početi, mu pa začnejo tudi neumnosti po glavi rojiti. Prosti čas je nevaren. Zaradi tega je nedelja popoldne čas, v katerem se največ greha naredi. Še bolj kakor zaradi kratkega časa bi morali torej ljudje v cerkev iti zato, da ne

bodo počeli kakih nerednosti. Posebno bi morali starši v cerkev pošiljati svoje otroke, šolske, odraščajoče in odrasle! A čuditi se je, kako malo je mladih ljudi popoldne v cerkvi! Zato se moramo posebno vprašati, kaj počne v nedel'o popoldne mladina? In kaj mislijo starši, ko jim ne rečejo iti v cerkev?! Neverjetna zanikarnost in zanemarjenost, ki bo starše same tepla!

Vprašati se pa moramo tudi, če je ura popoldanske službe božje prav nastavljena. Ali ni druga ura, vsaj poleti, prezgodnja? Ali bi ne bilo bolj prav začeti šele ob treh, da se tisti, ki so bili pri maši ob 10. uri, vendar malo spočijejo? In tudi za druge je bolj prav, da po kosilu ali južini doma malo podremlejo, kakor da potem v cerkvi z glavo kimajo. — Po mestih bi bilo morda umestno imeti božjo službo zvečer, ko se ljudje s sprehoda vrnejo, ob 6., 7. ali 8. uri. O tem smo že večkrat govorili, a poskusilo se doslej, kolikor znano, še nikjer ni. Če bi se ne obneslo, se lahko zopet opusti; a poskusiti je vsaj vredno. Saj vidimo, kako k šmarnicam, ki so ob teh urah, radi hodijo!

Za tiste, ki čakajo od dopoldanskega na popoldansko opravilo, je pač 2. ura pripravna, da jim ni treba predolgo čakati. A takih je razmeroma malo.

Za take bi pa moral biti pripravljen neki prostor, kjer bi lahko čakali. Zdaj postavajo večinoma tam okoli cerkve. V lepem vremenu že gre, a v grdem in v mrazu? Zato bi morala biti pri vsaki farni cerkvi, kjer imajo ljudje nad pol ure daleč v cerkev, ena brezalkoholna gostilna. Take gostilne so bile že priporočene, a samo kakih osem jih je v deželi; drugod se nobeden ne pobriга za to. In vendar tako

gostilno odpreti in voditi ni nič težkega, pač pa dober pomoček za lažje obiskovanje božje službe in prejemanje sv. zakramentov. Treba je dobiti samo pripraven prostor blizu cerkve — v vsakem »Društvenem domu« bi moral biti tak prostor, — ena poštena oseba bi se menda že dobila, ki bi tako gostilnico vodila. Tam notri bi dobri ljudje lahko pod streho in na gorkem čakali od ene službe božje na drugo in tudi za v usta bi kaj dobili, ne da bi jim bilo treba drago vino plačevati. In po sv. obhajilu bi se lahko hodili noter odtešcat. Ali ni preveč zahtevano, da mora človek po sv. obhajilu hoditi tešč eno do dve uri daleč domu? Zato pa gredo navadno v gostilno, kjer se pa — nekateri možaki — takoj po spovedi brž spet upijajo...

Poiščite si pripraven prostor, izberite pošteno osebo, vložite prošnjo na okrajno glavarstvo, ki vam je ne sme odreči, in odprite tako gostilno! Potem pa to sporočite »Bogoljubu« ali »Prerodu«! Take reči nam pišite, take: kar je kaj novega, posebnega, za druge vzpodbudnega — ne pa, da ste imeli popoldne litanijske in blagoslov, kar nam je že davno znano!

Slišala se je tudi misel, da bi se namesto krščanskega nauka uvedli kakij drugi govori, ki bi bolj vlekli: apologetični ali versko-obrambni — vsaj po mestih — ali pa stanovski govori. — »Bogoljub« nima pravice o tem kaj določevati, samo sproži to misel, da bi se o njej premišljevalo.

Vsi pa premišljujemo, kako bi se mogla popoldanska božja služba bolj poživiti. Kajti če se nedelja popoldne ne bo posvečevala, se bo onečeščevala; če se ne bo obhajala služba božja, se bo pa obhajala služba hudičeva — čas največjih grehov.

Celi kristjani!

Župnik Robert Mäder v Bazlu na švicarskem je izdal knjigo za katoliške može, katero je naslovil: »Celi«. Misli je pokazati pot možem, da bi bili res celi kristjani. Urednik nemškega »Glasnika Srca Jezusovega« pravi o njej, da je v popisu naših dejanskih razmer zadela tako v živo, kakor malokatera knjiga zadnjega časa. Kliče vse, zlasti može, da postanejo goreči kristjani, v vsem dobrem utrjeni.

Največji vzrok naše slabosti je polovičarstvo v verskih zade-

vah. Srce je razdeljeno med Bogom in svetom. Zaradi nesrečnega polovičarstva izgubi Cerkev na milijone vernikov. Ko bi opazoval po naših župnijah ljudi ob sv. misijonu ali ob velikonočni spovedi, bi si moral misliti: »To je še verno ljudstvo.« Ko bi bili vsi ti prežeti z živim duhom Kristusovim, bi bili popolni kristjani v življenju. Toda večkrat je vse to le za nekaj ur, samo nekaj zunanjega, kar se ne kaže v javnem življenju, ne v občevanju z drugimi ljudmi.

Kje so pa vzroki teh dvoživih kristjanov? Župnik Mäder imenuje tri:

1. Prvi sovražnik verskega življenja naših dni je boja z ljivo st. Večji del vsega hudega se naredi iz bojazni. To bolezen poznajo le katoličani. Turk se ne bo nikdar sramoval svoje vere in molitve. V vojski so jih naši večkrat občudovali, kako so v vagonu ali na bojnem polju poklekali. Judov ni sram svojih obredov, za rabina (jud. duhovna) se vselej potegne. Strahu in sramu ne poznajo ne socialisti, ne kapitalisti, ne svobodomiselci, ne komunisti; le katoličan se precej boji ljudi in prevelike pobožnosti. Ta strah se kaže v kasarnah in šolah, v delavnicah in uradih, v uredništvih in nastopih, gostilnah in v vsem javnem življenju. Ta strah jih mnogo pripravi ob vse. To trepetlikovanje in strah, višjim se zameriti, imajo tudi mnogi dobri ljudje. In vendar verujejo v Kristusa, ki nam je rekel: »Ne bojte se tistih, ki telo umore, duše pa ne morejo umoriti.« — Le pogledajte jih, kako se bojijo, da bi jih imeli za . . . , kako jih je strah iti k maši in sv. zakramentom, kako se bojijo zamere! Vsega se bolj boje kakor Boga in greha, ker ni žive verske zavednosti, da moramo vselej in povsod spoznavati svojo vero, kadar je treba. Ko se srce navzame posvetnega duha, se začne v vsem popuščati in dobro opuščati ter išče družčina sovražnikov. Ta verska bojazen je vzrok odpada od vere.

2. Bojazljivost navadno izvira iz samoljublja. Človek išče le sebe. Kdor pa sebe išče, je navadno vselej naprodaj.

Svet je postal semenj, kjer je vse naprodaj. Ker hočejo tukaj raj doseči, se vse žrtvuje za vživanje in mesenost. Dobra korita, ki se že od daleč vidijo, so najvišja sreča. Oni, kateri jih ne dosežejo, zavidajo druge in hrepene po njih. Dober prostorček na solncu se mora doseči, če se tudi vest proda. V puščavi so le Izraelci in še izmed teh ne vsi, plesali pred zlatim tetelom. Danes je ostal komaj svit zlatega teleta in vendar večina ljudi moli zlato tele. Denar je sveta vladar. Politika in prepričanje je tako, kakor bolj kaže. Vera se ravna po delodajalcu in zaslužku. Kolikokrat se reče: »Ne hodite v take službe, ne v Ameriko!« »Živeti se mora«, je odgovor. Kjer ni Bog prvi in glavni vzrok vsega delovanja, tam tudi narodnost ne drži. Denar zmaguje duše. Če je zaslužek in večji dobiček ovit s katoliško, socialistično ali brezversko obleko, kaj na tem! Kruh je vendar! Kdor več plača, več dobi, če tudi

zahteva zraven poštenost in značaj. Koliko je še čistih mož, ki niso upognili svojega kolena pred malikom Balom? S kruhoborci nam ne bo nikdar pomagano. To je vzrok, da le premnogi v resnici zapustijo zastavo križa, čeprav imajo vero vedno na jeziku.

3. Tretji sovražnik je lenoba, želja po lahkem in brezdelnem življenju. Že po deželi boš večkrat dobil ljudi, ki imajo zdrave ude, pa si žele le lahkega in prijetnega življenja. Še več jih je po mestih, posebno po uradih, ki so junaški v uživanju alkohola, ki z velikim trudom plešejo in lumpajo cele noči, toda resno delo jim ni mar. Vedno imajo preveč dela, utrujeni so in vendar ničesar ne storiijo. To so polipi, ki žive od dela drugih, to so svetniki speče cerkve, ki že pred grobom sladko in mirno počivajo.

. . .

Proti tem sovražnikom morajo katoličani začeti odločen boj. Vzgojiti si moramo popolne može. Kako je pa mogoče v sedanjih razmerah to doseči?

»Pridite k meni vsi in jaz vas bom poživil,« nam kliče usmiljeni Odrešenik ter nam kaže na svoje Srce, studenec vseh milosti in dobrot. Saj je duh Srca Jezusovega popolno nasprotentem glavnim ranam naše dobe.

Jezus ni poznal nobenega strahu. Prava ljubezen se povsod, celo pri živalih, kaže v pogumu. Ne brani li tiger svojih mladičev? Celo plašna koklja brani svoje piške proti kragulju. V materi ne boš našel le skrbi in usmiljenja, temveč tudi neko čudno nepričakovano moč. Da reši svoje dete, bi šla tudi čez gade in kače ter bi ga levom in zmajem iz žrela iztrgala. Še bolj velja to o nadnaravni ljubezni. Kaj so storili za časa preganjanja kristjanov celo otroci in slabotne device! Ljubezen je dala moč onim misijonarjem, ki so razširjali vero z nevarnostjo svojega življenja. Kar imamo lepega in vzvišenega v zgodovini sv. Cerkve, vse je storila ljubezen, ki se je popolno Bogu darovala. Kje so pili to ljubezen, zajemali moč? Ta skala, ta živi studenec neustrašene ljubezni jim je bilo Srce Jezusovo.

Duh Srca Jezusovega je duh čiste, nesebične ljubezni. Kristus ni nikdar iskal svoje koristi. To je bilo tudi vedno znamenje prave ljubezni. Kristjan si želi le eno plačilo: da Kristus raste, da se poveča in poveliča božje kraljestvo, da vsi spoznajo Očeta in Sina. Eno veselje ima: Kristus zmaguje, njemu čast! Le eno za-

lost pozna: če se Kristus zali in zaničuje. Zanj delati in trpeti, četudi je sovražen in preziran, zanj vse darovati do zadnje kaplje krvi, mu je namen življenja. Velikokrat bo pri tem okusil sramoto križa in ure Oljske gore, vendar ljubezen vse prenese in vse potrpi.

Zato je slednjč duh Srca Jezusovega — duh resnega dela. Vprašajo takega, zakaj se ženeš, saj ti ni treba. Čemu hočeš vsem pomagati, ali ne vidiš, da ni nobeden hvaležen, da podtikajo povsod slabe namene? Čemu se trudiš, ali ne vidiš, da proti vodi ne moreš plavati? Kogar se je lotila ta ljubezen, nima več miru, dokler v grobu ne počiva. To delavno ljubezen mora prav vsak imeti. Potrebuje jo izobraženec za svoj poklic, potrebuje ponižna dekla pri navadnem delu, ki je Božu

ravno tako ljubo, kakor velika dela posvetnih.

Star general se je vojskoval v bitki pri Sv. Gothardu proti Turkom. Pred začetkom je molil: »Ljubi Bog, Ti veš, da svoje žive dni nisem posebno rad molil. Danes Te pa vendar prosim: Če že nočeš nam pomagati, vstani vsaj nepristranski, da ne boš Turkov podpiral. Imel boš veselje, da boš gledal, kako jih bomo sekali.« Bog se je pa postavil na stran kristjanov in jim dal slavno zmago.

Danes bi pa kristjani radi sami ostali nepristranski, na nobeno stran. Bog naj pa vse naredi. To je nemogoče. Jezus pravi: »Kdor ni z mano, je proti meni; kdor ne zbira, raztresa.«

Pridi k nam Tvoje kraljestvo, da bomo popolni katoliški kristjani!

Anton Oblak.

Veliko shodov — posebno za moške!

Če se kri redno in živahno pretaka po telesu, je telo zdravo. Zato ljudje tudi telovadijo, da se dobro razgibljejo in da jim kri ne zastaja po žilah. Tega gibanja potrebujejo zlasti taki, ki veliko sede in čepé pri mizi in pri svojem delu.

Temu gibanju in telovadbi so podobni ljudski shodi. Če ljudje hodijo na shode, se razgibljejo, se razgrejejo kakor se človek razgreje pri hoji, se vnamejo in navdušijo ter se poživljeni in navdušeni vračajo domov.

Ali je mar takih shodov premalo, da Bogoljub kliče: Več shodov!? O, drugih shodov ne manjka, morebiti jih je še preveč, pa veliko preveč! Vsi liberalni shodi so odveč; vsi, na katerih se ljudje odvrčajo od cerkve in od Boga. Da, celo shodov katoliške barve je preveč; onih, ki so bolj zunanjšega značaja, na katerih se zbira mladi svet obojega spola in ki se končavajo z veselico in v gostilni. Prireditelji in voditelji teh reči so sami spoznali, da je bilo zdanja leta tega preveč in da preveč letanja ne stori dobro, četudi je namen dober.

Ni pa preveč shodov verskega ali cerkvenega značaja. Shodov, ki se začnejo in končavajo v cerkvi in z molitvijo. Shodov, na katerih se ljudje navdušujejo za najvišje in najlepše vzore: za lepo krščansko življenje, za čednosti in za Boga. Teh shodov je premalo. In da taki shodi dobro vplivajo, to uči skušnja, to nam je pokazal zlasti shod mladeniških družb

o Binkoštih v Ljubljani. Še vedno slišimo od več strani, kako navdušeni so prišli fantje s shoda domov. Tak shod je kakor velik ogenj, ki se zakuri, da se ljudje pri njem ogrejejo. Ko se pa spet shladijo, je pa treba butar in polen in dračja spet skupaj nanositi in znova zakuriti.

Zato takih shodov več!

Med resolucijami, sklenjenimi na binkoštnem shodu, govori prva o skupnih shodih. Da se bo pa bolj gotovo izvršila, bodi tu še posebe priporočena in na srce položena.

En velik shod za vse, ali za eno škofijo ali za celo Slovenijo, mora biti vsako leto — bodi že tu ali tam. Drugo leto bo spet v Ljubljani in mora biti še lepši kakor letošnji! To vam bodi že zdaj povedano, da pravočasno nanj mislite.

A na tako velik shod vendar ne morejo priti vsi. Zato morajo biti tudi shodi za posamezne okraje ali okrožja. Ta okrožja so lahko večja ali manjša: za eno ali več dekani, ali tudi le za nekaj župnij skupaj.

Delati pa se mora po nekem načrtu — ne kar tjavendan. Drugače nekateri okraji morda ne pridejo nikoli na vrsto. Tudi taki okrožni shodi naj bi bili za fante vsako leto! Povsod! Vse telo se mora razgibati, nikjer ne sme kri zastajati! Vsako leto spomladi naj se napravi načrt, kje in za koga bodo čez leto shodi!

Tudi za dekleta seveda morajo biti skupni shodi. Teh je že nekaj več. Pa

tudi premalo. Ponekod jih imajo večkrat, drugod pa leta in leta nič. Tudi za dekleta sme biti skupen shod vsako leto; najmanj pa vsako tretje leto — za vsako okrožje.

Tudi žene smejo imeti skupne shode. Tudi one bodo po takih shodih poživljene.

Za može bo menda manj kazalo napravljati posebne shode te vrste; združijo se lahko s fanti, in prav je, če se jim pridružijo.

Ti shodi so predvsem namenjeni za Marijine družbe. Ni pa rečeno, da bi se ne smeli tudi drugi — vsaj moški — zraven povabiti. Morebiti se bo ravno s pomočjo takega shoda dala kaka Marijina družba oživiti.

Sme pa pri vsem tem tudi posamezna Marijina družba napraviti časih izlet na kako božjo pot. Preveč letanja bi tudi tukaj ne bilo prav. Toda tega se ni

kmalu bati. Enkrat na leto ni preveč. Dolej je bilo takih izletov le premalo.

Shodi morajo biti seveda dobro pripravljani in udeleženci prav toplotno povabljeni. Le če je udeležba lepa in čeden program, doseže shod svoj namen.

. . .

Letos je dozdej znano, da je bil tak shod ali tabor za fante samo na **Trški gori pri Novem mestu** na dan sv. Cirila in Metoda, 5. julija. Shod je bil pripravljen z veliko pridnostjo, govori prav lepi, udeležba pa žal ni bila zadostna. 5. julija je čas največjega dela in največja vročina, god sv. Cirila in Metoda je sam po sebi zelo primeren dan, a ljudje ga ne praznujejo. Volja je bila najboljša. Drugič pa bo gotovo tudi uspeh še boljši.

S prihodnjim letom pa naj bise začeli taki shodi ali tabori pripravna črtu povsej Sloveniji!

Evharistični kongres v Rimu.

Poroča urednik.

(Dalje.)

Skupna sv. obhajila.

O enem skupnem obhajilu sem vam govoril zadnjič. Pa so bila še druga skupna obhajila. In sicer v nedeljo (28. maja) — razdeljena po stanovih. Dekleta so imela skupno obhajilo v cerkvi sv. Neže; žene v cerkvi sv. Avgušтина, v kateri je pokopana Avguštinova mati, sv. Monika; v katol. društvenih organizirani moški pa v cerkvi sv. Ignacija, kjer je pokopan sv. Alojzij.

Najlepše pa je bilo skupno sv. obhajilo otrok. To ni bilo v cerkvi, ampak — kje? V Kolozeju, starem poganskem amfiteatru, kjer so nekdanj mučili in morili kristjane. Kolozej je najbolje ohranjeno poslopje starega, poganskega Rima. To vam je ogromna široka in visoka zgradba, velika približno kakor cerkev sv. Petra, a zidana ne na štiri vogale, marveč okroglo, namreč podolgovato-okroglo, in — brez strehe. Nekoliko tega orjaškega zidovja je že podrtega, večina pa še stoji, tako da se dobro vidi, kak je bil amfiteater. Pri tleh so bili prostori za gladiatorje, to je za borilce, ki so se pred očmi zijačaste rimske množice med seboj skušali in ruvali, — pa tudi za zverine, ki so jih spuščali nad kristjane in ki so v žrelih teh zveri izdihali svoje svete duše — v veliko zabavo zverin-

sko krvoločnih poganov. Pravijo, da je bilo gledalcev v Kolozeju do stotisoč. Tla Kolozeja pa so prepojena s krvjo mučencev . . .

Na tem posvetnem in vendar tako svetem kraju, na teh s krvjo stotisočerihi krščanskih junakov oškropljenih tleh je bilo torej sv. obhajilo nedolžne mladine. Sredi Kolozeja je bil postavljen oltar. Na njem je maševal zopet tržaški škof, med mašo pa obhajal. A pomagalo mu je tudi več, ne vem koliko, mašnikov. Koliko je bilo mladine, ne vem povedati, dečkov seveda in deklic. Jaz sem nekoliko zamudil in prišel šele h koncu svetega dejanja. Toliko sem pa še vjel, da sem dobil sliko celega prizora. Ljudstva gledajočega vam je bilo vse polno in pisano. Ne samo po ravnem, po tleh Kolozeja, je bilo vse natlačeno, marveč zlezli so tudi kvišku in oblezli vse višave prav gori do vrha visokega poslopja. Bil je silno lep in slikovit prizor, eden najlepših celega kongresa.

Radovednost že znajo pasti Rimljani, zunanost ljubijo, šum in šunder, vpijejo, mahajo in kričijo. A če hočemo pravični biti, moramo priznati, da tudi njih pobožnost ni prazna, da imajo živo vero in veliko verskega navdušenja. Pomislite, da se po laških šolah krščanski nauk nič ne poučuje, da duhovnik ni-

koli ne prestopi praga šole. Seveda tudi na Laškem doraščajo nekateri otroci brez verskega pouka, brez Boga in zakramentov. Na drugi strani jih je pa vendar veliko, ki so v veri dobro poučeni in lepo krščansko vzgojeni, dobri kristjani in navdušeni katoličani. Poglejte, koliko število jih je prišlo k sv. obhajilu! — Kako bi bilo pri nas, ko bi bil kr-

dine! Vzrokov temu je več: pokvarjeni svet, slaba tovarišija, slaba društva, slabi časniki itd. Eden glavnih vzrokov pa je gotovo ta, ker domača hiša, starši premalo podpirajo delo in trud duhovnikov. Kje je pogostno obhajilo otrok po željah papeža Pija X.? Koliko vidite otrok pri obhajilni mizi?! A kako bodo hodili k obha-

**O Marija, o Marija, ti imaš milostno srce,
k Tebi, k Tebi koprnijo naše misli in želje.**

ščanski nauk vržen iz šol? Zdaj se duhovniki veliko trudijo z mladino. Koliko imamo šol, pogostokrat zelo oddaljenih od farnih cerkva, koliko potov, koliko truda! Uspeh pa ni tak, kakor bi ga smeli pričakovati pri tolikem pouku. Koliko zanemarjene in pokvarjene mla-

jilu, če ne hodijo k maši?! Jaz se čudim, kako malo je otrok ob delavnikih pri sv. maši in kako malo ob nedeljah pri popoldanski službi božji. Kaj vendar delajo tisti čas? Razen tistih, ki so daleč od cerkve, in tistih, ki pasejo, koliko je še otrok po naših vaseh, trgih

in mestih! Ob delavnikih pri maši — tudi zdaj o počitnicah — in ob nedeljah popoldne je pa komaj par otrok v cerkvi! Matere, matere, kaj pa mislite?! Saj iz mladine bi se dalo kaj narediti — sem že večkrat slišal reči — ko bi le starši imeli več pameti! Če so že očetje mrzli in posvetni, vsaj matere bi morale biti vestne in skrbne. Da, matere z vami se imamo marsikaj pogovoriti. Čakajte, kmalu pridete na vrsto! Za danes pa nakratko rečem, kar sem že rekel: Posvetite in izročite otroke Bogu in Mariji! Kajti samo dvoje je mogoče: če ne bodo božji, bodo — hudičevi. Ne zamerite, da tako debelo povem! A tako je in nič drugače!

Sprejem pri sv. očetu.

Razen tega, da smo videli očeta Pija pri skupnih pobožnostih, je bil vsak narod še posebej sprejet.

Nas Jugoslovanov ni bilo veliko; Slovencev že celo ne, Hrvatov nekaj več. Slovencev sem naštel 15. Dasi smo potovali vsak posebe, smo se v Rimu vendar vsi dobili. Hrvatov je bilo 60. Med njimi 6 škofov: zagrebški nadškof dr. Bauer, sarajevski, dr. Sarić, senjski dr. Marušič, grško-katoliški dr. Njaradi, dja-kovski, Akšamović, in šibeniški dr. Mileta. Novoposvečeni šibeniški škof (Šibenik v Dalmaciji), dr. Jeronim Mileta, je v imenu nas Jugoslovanov govoril na evharističnem zborovanju v cerkvi dvanajsterih apostolov. V tej cerkvi je bilo v petek in soboto popoldne zborovanje, na katerem so govorili zastopniki raznih narodov. Kot naš zastopnik torej je nastopil šibeniški škof, ki je izmed vseh govornikov naredil najboljše: govoril je kratko, polovico hrvatsko, polovico italijansko, da so ga vsi razumeli. Nobenemu govorniku niso tako ploskali kakor njemu.

Zbirali smo se Jugoslovani vsako jutro v cerkvi sv. Hieronima. Zavod je velik, ima namreč več, menda kakih 7, hiš v Rimu; cerkev je bolj majhna, a lepa.

Mi torej, Jugoslovani, smo bili sprejeti od sv. očeta v nedeljo 28. maja ob eni popoldne. Žalibog, da so nam prepozno naznanili, tako da ni bilo mogoče vsem več sporočiti; zato nekateri naših niso mogli zraven priti. Poleg škofov je bil navzoč tudi naš novi nuncij (zastopnik papežev v Belgradu), monsignor Pellegrinetti, in naš zastopnik pri Vatikanu, Bakotić, z dvema tajnikoma. Zbrali smo se v mali prestolni dvorani in se postavili v čveterokotu ob vseh štirih stenah. Sv. oče so šli okrog mimo vseh, da jim je vsak lahko roko poljubil; s tem in onim so tudi kaj spregovorili. Na naš pozdrav »živio« rečejo tudi sv. oče nasproti monsignoru Pellegrinettiju, s ka-

terim sta si dobra znanca, »živio!« Potem vprašajo, če razumememo nemško in spregovorijo nemško nekaj stavkov ter podele »iz globine srca« (aus tiefsten Herzen) blagoslov pričujočim in vsem njih domačim in sorodnikom. S tem je bila avdijenca končana.

Pri tolikem številu romarjev iz vseh krajev in koncev katoliškega sveta ni mogoče posvetiti enemu narodu več časa in večje pozornosti. Zato pa — kakor smo zadnjič rekli — pojdemo enkrat posebe in nalašč v Rim, da se sv. očetu predstavimo. Kaj menite ali ne bo prav?

Česa se od Italijanov učimo?

Če človek gre po svetu, ne sme gledati samo, kako bi se zabaval in svojo radovednost pasel; gledati mora tudi, da na potovanju kaj profitira, kaj dobrega ujame in domov prinese zase in za druge. Na vsakem potovanju kaj dobrega vidimo, od vsakega naroda se lahko kaj učimo. In kar vidimo kjerkoli in na komerkoli dobrega, je prav, če posnemamo.

Kaj smo torej opazili v Rimu lepega, posnemanja vrednega? Omenil bom samo dve reči; danes eno, prihodnjič drugo.

Prvo, v čemer bi Italijane smeli in moralno posnemati, je ljudsko petje. Italijan vedno poje. Vsaj kolikor smo mogli one dni v Rimu videti in slišati: kadarkoli smo bili skupaj, vedno so peli. Peli so prvi dan, ko smo čakali na prihod sv. očeta na vaticanskem dvoru. Peli so v cerkvi, ko smo stali in čakali, peli tudi med božjo službo in peli med procesijo. In sicer peli vsi: ženske in moški, dekleta in fantje, otroci in odrasli, svetni ljudje in duhovni. Da, med procesijo sv. Rešnjega Telesa smo videli, da je pelo vse: od otrok pa do škofov in kardinalov. In to med celo procesijo.

Zdaj pa primerjajte s tem petje pri nas! Tudi pri nas se seveda poje, — a kdo in kdaj? Pri nas se smatra petje za nekaj posebnega, za neki privilegij (predpravico), katero imajo samo nekateri izvoljenci, samo peščica ljudi. Drugi pa, kakor bi ne znali ali ne smeli ust odpreti. V Rimu je petje tako splošno kakor molitev. Vsi molijo in vsi pojejo. In to se jim zdi samo po sebi umljivo: zakaj bi nekateri smeli, drugi pa ne? Pri nas pa poje samo par ljudi. Da bi vsi ljudje peli, to se jim zdi nekaj čudnega, nenavadnega, nedovoljenega. Če rečem pri Marijini družbi ali na božji poti: zdaj bomo pa zapeli, pa vsi pojte! — tedaj se začnejo spogledovati in muzati, kakor bi od njih zahteval bogve kaj čudnega; in če sam začnem z njimi peti, tedaj me gledajo kakor nenavadno prikazen, kakor med-

veda, ki pleše. Posebno če rečem fantom: fantje, zapojmo! — tedaj je spogledovanja in čakanja, pripravljanja in odkašljanja, da Bog se usmilil V Rimu pa ti začne tam sredi velike množice, med procesijo ali kjerkoli, fant sam od sebe na ves glas peti in vsa množica ljudstva se mu pridruži in jo potegne za njim.

Seveda — to moram pa tudi po pravici povedati — Italijani ne gledajo toliko na pravilnost kakor mi. Kar vrežejo jo, četudi gredo glasovi malo navzkriž; glavno je, da se poje; kako, po tem ne vprašajo toliko. In vendar znajo peti! Znajo, kakor sem se prepričal na svoja ušesa, skoro vsi peti latinske pesmi in himne, katere mi duhovniki molimo: Pange lingua, Adoro Te, Magnifikat, Te Deum itd. Pojejo pa tudi druge pesmi. Posebno eno so vedno žagali, kadarkoli smo bili skupaj, a je bila vendar vedno lepa: Noi vogliamo Christo, chi e nostro padre, chi e nostro re. Mi hočemo Kristusa, ki je naš oče, ki je naš kralj. In s kakim navdušenjem so to peli!

Pa naj reče kdo, kar hoče: Ljudsko petje je lepo in spodbudno, če tudi ni po vseh notah in strogih glasbenih pravilih. Pri nas pa govorimo in pišemo o ljudskem petju že leta in leta — a ne pridemo nikamor naprej. Tam smo, kjer smo bili. Ljudskega petja nimamo in ga nimamo, razen kakih malih izjem. Naši glasbeniki — sami učeni in dobri gospodje, katerim vsa čast in hvala, ker se veliko trudijo s cerkvenim petjem in glasbo in imajo velike zasluge zanjo, za ljudsko petje po moji misli predolgo iščejo potov, določajo smernice, in postavljajo pravila, tako da od samih pravil ne pridemo do nikakega petja. Po moji skromni misli je treba za ljudsko petje samo enega, — namreč: začeti je treba! Začeti na celi črti! Če se le začne, pa bo šlo. Saj nismo tako neokretni za petje ne, samo če hočemo peti. Le poslušajte jih naše ljudi, kako jo dobro in izvrstno zapojejo, četudi se niso nič učili in pripravljali! Pri nas manjka samo volje za petje, drugo že imamo — vsaj za silo; kar je še pomanjkljivega, to bi se sčasoma popravilo in dopolnilo. Tako bomo že zapeli kakor Italijani, pa še malo bolje. Rekel sem, da je fante težko pripraviti k petju. A da ste jih vi slišali na binkoštni pondeljek v Unionu, bi gotovo rekli: kje so se pa ti pevci vzeli in kdaj so se učili? Če bi naši ljudje vedno tako peli, smo lahko iz srca zadovoljni in veseli.

Ko bi bilo po mojem, bi ljudje veliko veliko več peli v cerkvi in izven cerkve. Jaz

pripisujem petju, zlasti skupnemu petju, tako važnost, da ko bi bili vsi moje misli, bi bila pri nas božja služba in vse življenje bolj lepo in prijetno. Služba božja in vse življenje naj bi bilo prepleteno, prepojeno in poživiljeno z lepim glasnim skupnim petjem. Ko bi bilo po moje, bi pela — če že ne med sv. mašo — pa vsaj pred mašo in pred pridigo kakor tudi po pridigi in na koncu vsake službe božje, preden se ljudje razidejo, cela cerkev, tako da bi ljudje vselej šli iz cerkve duševno razgreti in veselo vneti. Jaz mislim, da je ljudsko petje za naše krščansko življenje take važnosti kakor zvonjenje. Kako dolgočasno je, če ni zvonjenja, to dovolj čutimo. In koliko ljudje za zvonove žrtvujejo! Za petje pa ni treba nobenih žrtev, nobenega denarja. Bog nam je ustvaril grla in glasove zastonj. In zakaj jih je ustvaril? Zato da jih rabimo! Če jih ne rabimo, je tudi to en zakopan zaklad...

Našim ljudem poleg dobre volje za petje manjka samo pesmi, 'bolje rečeno: besedi. Pesmi imamo, a pred seboj jih nimamo; in kadar hočemo začeti peti, ugibamo dolgo, katero bi, in zmirom se sliši: ja, besedi ne znam; ali če zapojemo eno kitico, pa nam brž zmanjka, češ, naprej pa ne znam. In ko smo ravno dobro začeli ter v tek prišli, moramo nehati. Zato moramo imeti besede pri roki, pa bomo lahko peli. In zato bosta v kratkem izšli — kot 3. in 4. zvezek »Bogoljubove knjižnice« — dve zbirki pesmi ali pesmarici: ena nabožnih, druga narodnih. To napovem naprej zato, da boste na to pripravljani in takoj pridno segli po njih. Pesmarici bosta brez not. Potrebne so nam le besede, saj napeve ljudje večinoma znajo. Če je not kaj potreba, se lahko dobe v drugih zbirkah. Pesmarica ne sme biti prevelika, da se bo lahko v žep vtaknila in s seboj nosila, seveda pa tudi ne premajhna; vse bolj 'znane in lepe pesmi morajo biti notri. Glavno je, da knjižici prideta v kar največjem številu ljudem v roke, da jih bodo res veliko rabili in iz njih peli. Upam, da se bo s tem ljudsko petje zelo pospešilo. Če bi jih hotela izdati Družba sv. Mohorja, pa tudi prav, morebiti še bolj, ker bi na ta način prišli na najlažji način v velškem številu med ljudstvo. Če ima kdo kak dober svet glede teh dveh pesmaric, ga hvaležno sprejem. Ko boste pa te dve pesmarici dobili v roke, jih pridno rabite in iz njih prepevajate, tako kakor pravi tista pesem:

Čujte, kako poje, poje in prepeva,
da se gora trese, da nebeški strop odmeval

Zlate jagode.

23.

Če je kdo res na potu duhovnega napredovanja, ga vedno nekaj žene, da napreduje še bolj; in kolikor bolj raste v popolnosti, toliko večje so njegove želje po popolnosti. Ker je namreč od Boga razsvetljen, se mu zdi, kakor da nima še nobene čednosti ali da ne stori nič dobrega; ali če opazi na sebi kaj dobrega, se mu zdi tako malo vredno, da si neprestano prizadeva za večjo popolnost, ne da bi se kdaj utrudil. (Sv. Lavrencij Justinijan.)

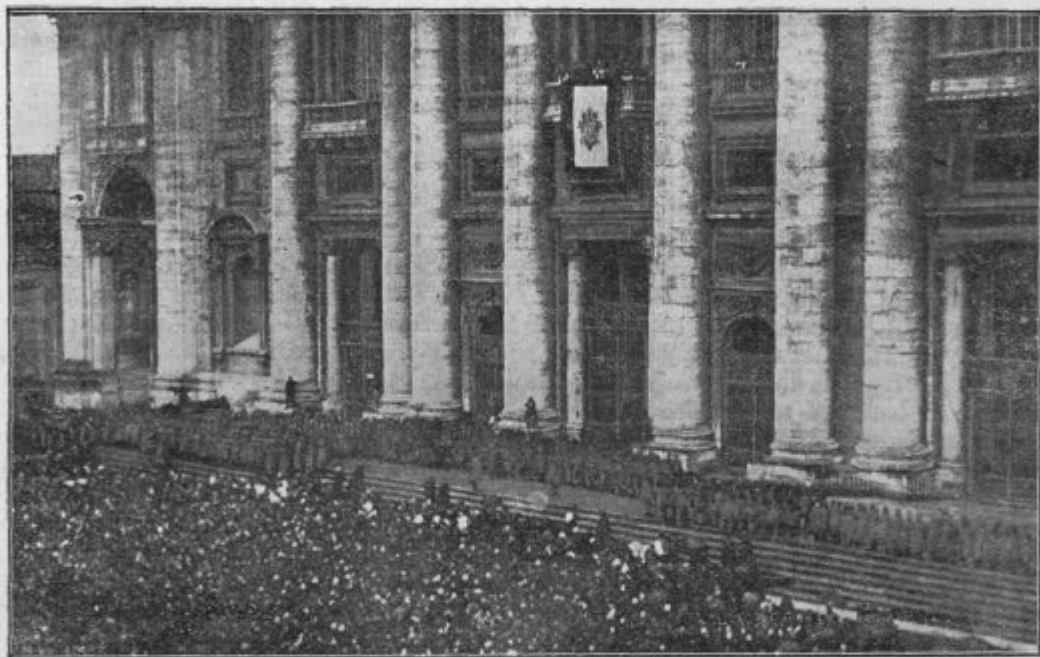
Sv. Vincencij je rasel od dne do dne v spoznanju svoje nepopolnosti, zato

sežem tisto stopinjo popolnosti, ki si mi jo odločil.

24.

Če svarilo in grajo voljno sprejemamo, je to dokaz, da čednost, proti kateri smo se zagrešili, res ljubimo. Zato je to važen znak napredka v popolnosti. (Sv. Frančišek Salezij.)

Opata Serapiona pride nekega dne obiskat nekj menih. Serapion ga prosi, da bi skupaj molila. Menih pa se brani in izgovarja, da ni vreden, da bi z njim molil, ker da je grešnik in nevreden, da nosi re-

Ljudstvo pričakuje pred cerkvijo sv. Petra prvega papeževega blagoslova.

se je trudil z vso močjo, da bi postal boljši in popolnejši.

Sv. Ignacij je primerjal en dan z drugim, da je videl, ali napreduje ali nazaduje. Zato je res napredoval, a je hrepenel še vedno višje, da bi dosegel do one stopinje popolnosti, ki mu jo je Bog odločil.

M o l i m o ! O moj Bog, koliko tisočev vidim, da se vzdigajo in hite tebi nasproti, — jaz pa naj bi stal vedno na enem mestu? O, podaj mi svojo roko in pomagaj mi, da zvesto sodelujoč s tvojo milostjo in vestno izpolnjujoč svoje dolžnosti do-

dovno obleko. Tedaj mu reče opat: »Brat moj, če hočeš biti popoln, ne hodi veliko okoli, ostani v svoji celici, tam delaj in moli.« Te besede so meniha zbudile, da je pokazal svojo nevoljo. »Kaj pa je to?« odvrne opat, »ravno kar si se mi priznal za velikega grešnika, ki ni vreden, da živi; ko te pa z ljubeznijo posvarim, se jeziš. To kaže, da tvoja ponižnost ni prava. Če hočeš biti res ponižen, moraš svarila mirno sprejemati.« Menih je spoznal in priznal svojo napako in je šel od opata resnično poboljšan.

Ko je sv. Pavel sv. Petra posvaril, mu Peter ni nič zameril, dasi je bil Pavlov

predstojnik. Tudi ni preziral Pavlovega svarila, ampak ga je za dobro sprejel.

Cesarica Eleonora je prosila svojega spovednika kakor tudi svoje dvorne dame, da, kadarkoli na njej opazijo kaj grajevrednega, naj jo vselej opomnijo, ker ji s tem store veliko uslugo. In kadarkoli so jo opomnili, se jim je lepo zahvalila. — O raznih svetnikih je znano, kadar so bili kaj posvarjeni, da so se vselej zahvalili.

Sv. Janez Berhmans je vedno hotel, da ga zaradi njegovih napak očitno grajajo; in kadarkoli se je to zgodilo, je bil vselej vesel. Zapisal si je svoje napake celo

na papirčke in jih nesel brat svojim predstojnikom. Kot posebno dobroto si je izprosil, da so štirje tovariši prav nalašč nanj pazili in ga opozorili na vse, kar so na njem videli napačnega ali nepopolnega.

Molimo! O moj Bog, kako občutljiv sem jaz pri najmanjši besedici, ki me graja, in vendar sem zaslužil toliko grajel! Sklenem, da hočem očitke in grajo sprejemati mirno in veselo. Služila mi bo v to, da sam sebe bolje spoznam in na potu čednosti napredujem.

Vzgoja otrok v krščanski družini.

(Piše župnik Jos. Volc.)

4. Kako se borite zoper otroško gizdavost.

Zdaj pa prideš ti na vrsto, najoblastnejša pa tudi najbolj neumna hči napuha — domišljava gizdavost! Nikdar sita, pa vendar vedno goltava. Milijone požreš pri bogatinih, zadnje vinarje pri revežih. Naj ti da kdo srebra in biserov, hočeš še zlata in demantov. Naj ti da tudi teh, hotela boš zvezde z neba. In kjer spet drugače hočeš, nosijo tvoji hlapci in dekle kravje repe za ovratnice in kače za zapestnice... Abotna pa res nikjer toliko kot pri vzgojnem poslu. Otrok je vendar skromen že po naravi, z malim zadovoljen. Kapica iz zajčevine mu je ravnoliko ljuba kot iz hermelina, preprost domač konjiček ravnoliko mila igračka ko najdražje pariško blago. Pa ne! Tišče vanj tisti, ki bi ga imeli ohraniti zadovoljnega in srečnega, z vsake vrste kričečo šaro, dokler mu res ne ugonobe notranjega raja na račun zunanje, pa spačijo dobro dete — na zunaj v bahača, naznotraj v berača. In čemu vse to? — Le sebi za okvir! Otrokova šopirnost mora trobentati o premožnosti staršev, njegova nacičkanost o mami ni lepoti, njegova duhovitost o atejevem talentu, strežba okrog njega pa o imovitosti hiše. Pa niso najti taki komedijanti samo med gospodo, niso redki tudi med preprostimi ljudstvom.

Čez nekaj let se pa čudijo taki starši in roke sklepajo, da tak otrok očitno zaničuje dom in vse domače ter hoče dopasti le tujim ljudem; da mu ni kaj mar za notranjo poštenost, ampak se obeša le na zunanjo laž. Domišljavo trati čas in denar, zanemara svoje dolnosti, mrzi delo; povsod, kjer ni

treba, pa hoče biti prvi. Svet mu je norišnica, starši in predstojniki sitna policija, drugi ljudje nič, on pa pod božjim nebom vse.

Čujte, kako daleč gre ozir gizdavosti slepa ljubezen staršev: Neka bogata družina v Broklynu (Severna Amerika) je priredila sijajen otroški zabavni večer. Newyorskí (nju-jorški) časnik »Standard« je poročal o njem tako: Okoli sto gostov je bilo prisotnih pri tej veselici. Desetletno dekletce, ki je »dalo« ta večer, jih je sprejemalo. Njene družice so bile frizirane na najmodernejši način in so imele cvetice v laseh. Ena deklica je pa vzbujala splošno pozornost. Bila je stara približno deset let. Razen sijajne obleke je vse občudovalo njen demantni nakit v laseh, težko zlato verižico in z demanti posejani vratni obsek. Mala gospica je sijala v žaru briljantov in je klicala: »Vse pristen kamen — nič ponarejenega!« Na neki drugi deklici je veljala vsa toaleta — kakor je povedala njena mati — pettisoč dolarjev. Godba, ples in gostovanje je bila zabava tega večera...

Kaj pravite na to? Takí otroci naj bi bili ljubljenci božji? Kako vse drugače uči slavni vzgojnik Dupanloup (Düpanlú): »Nič bolj in hitreje ne pokvari otrok ko gizdavost. Kar mene zadene, sem jo neusmiljeno preganjal, ko sem bil predstojnik deškega semenišča v Parizu. Nikdar nisem dovolil svojim gojencem baharije z uramj in zlatimi verižicami. Rekel sem jim: »To boste nosili, kadar boste zaslužili!«

Kako naj pa naši starši v domači

vzgoji preprečujejo in zatirajo gizdavost na svojih otrocih?

Učite otroke izmlada, kako ljubezniva in prikupljiva je preprostost na človeku in kako gnusna baharija in šopirnost. Snažnost — to pač! To pač in tisočkrat to pač! Snažnost v obleki, snažnost na telesu otrokovem je odsev njegove dušne in srčne snažnosti. Čistost se rada v belo oblači. Za pobožnostjo se otroku nobena čednost tako ne podá kot čistost in snažnost. Toda vse kaj drugega je na otroku gizdavost. Poglej golobčka in primerjaj ga s pavom! Kako ljubezniv v svoji preprostosti prvi, kako smešen v svojem bahaštvu drugi! Tak je našopirjeni otrok. Saj ni nič njegovega, kar je na njem: vse je od drugih prejel. Ali ni taka baharija pravzaprav spričevalo o velikem uboštvu? O notranjem in vnanjem. Razstavlja na sebi to, kar ni njegovo. Sveti Peter, ključar Cerkve božje, drugače uči (I. Pet. 3, 3.): »Njih lepota ne bodi zunanja v pletenih laseh in v obešeni zlatnini ali v oblačilih, marveč... v neminljivem lepoticju mirnega in krotkega duha, ki je bogat pred božjim obličjem.« To povejte, starši, svojim otrokom že s šestimi resnicami vred in potem vsakrat, kadar zapazite, da jih emamlja gizdavost.

Pazite pa strogo tudi na svoje vedenje in na ravnanje domačih, da ne bo podžigalo gizdavosti v otrocih. Ne obešajte nepotrebne ničemurnosti na deco (čipk po obleki, kričavih našivov, blestečih gumbov, ostankov kurjadi, še manj pa uhanov, prstanov, biserov), ne nosite še čisto tope dece pred zrcala in tudi odrastlim ne pustite vpričo otrok postajati pred njimi. Ne vodite otrok s preveliko skrbjo k šiviljam in krojačem, da bi tam sami naročevali in ukazovali. Tudi ne trpite, da bi se mrdali in kujali, če ni vse odelo na njih tako nališpano, kakor sami hočejo. Ali pa, da bi se celo vi prej posvetovali z otroki, kaj in kakšno jim smete kupiti, naročiti ali darovati. Celó na igrače pazite, da jim ne pridejo v roke preveč šopirne. Posebno bodite pozorni na razne tete in neumne strice in botre in strine in celo na berače in beračice, ki predobro vedo, da pelje pot v srca staršev mimo otrok, da vam ne bodo mladine kvarili s tistimi neumnimi »cici!« in »jujuj!« in s hvalisanjem oči in las in govorjenja in vedenja ter znanja otrokovega. Take avše kar kratkim potom odpravite iz hiše: »Tega pred mojimi otroci nikar!« Pa tudi sami bodite, starši, skromni v obleki in noši

in vedno modri v govorjenju, da vam nikoli ne uide opazka vpričo otrok, kako ste sami prevzetovali in se nosili, ko ste bili mladi. Tako reč otroci kaj radi oblizejo in jo bolj kot vsak dober nauk ohranijo v srcu.

Končno še to: Glejte, da bodo vaši otroci radi doma! Slavni vzgojitelj Pestalozzi — živel je pred sto leti — je naročal še na smrtni postelji: »Iščite si sreče pod domačo streho!« O, kolikim nevarnostim in neumnostim se res odmakne, kdor je rad doma! Kdor pa tišči med ljudi, se rado zgodi, da mora hoditi z njimi, tuliti z volkovi — kakor pravimo — posnemati vse posvetne norčije, drugače mlad človek ne dopade in se ne uveljavi. Zlasti takozvana »znanja« med mladimi ljudmi — če že smemo stare čisto izvzeti? — so prave šole gizdavosti. Vsak hoče biti bolj »fest« kot je res, in vsaka neprimerno bolj zala kot je v resnici. Kaj je to? Samo sleparjenje drugih in samega sebe! Iz tega je pa že tudi razvidno, da je gizdavost ene krvi z drugim odganjkom napuha, ki pride zdaj na vrsto.

Prosimo: To preberite povsod materam! To namreč, o čemer govori danes naš g. vzgojevalec, je ena glavnih napak sedanjega vzgoje — v mestu in na deželi. In ta napaka se širi in pase le vedno naprej. Neusmiljensko so mnogi starši neumni, slepi in lahkomišelní nasproti svojim otrokom. Otrok mora vse imeti, vse se mu dovoliti, vse nanj obesiti, kar hiša premore. In kar vidijo na višjih, premožnejših, vse mora tudi njih otrok imeti, če je še tako jamranje nad draginjo! Prav nič ne pomislijo, kake »gade« si vzgajajo s tem!

Kje more v poznejšem življenju človek biti s čim zadovoljen, če je od otroških let ves razvajen? Zato noče na kmetih ncbeden več delati, vse v mesta in Ameriko, vse le prijetno in zložno življenje, vse visoko in vedno višje! To je tudi velik kos socialnega vprašanja, kam bo ta reč privedla! Temeljni vzrok tej prikazni pa je -- pomanjkanje vere. Ta svet vse, oni svet postranska stvar! Tukaj prijetno živeti, se lepo oblačiti, dobro jesti in piti ter kaditi, kolikor mogoče malo delati in kolikor mogoče veliko se veseliti: to je cilj moderne vzgoje. Vzgoja bi morala biti resnobna in pametno stroga. Na prijetnosti življenja se bo otrok lahko še pozneje privadil. Razumem, zakaj je

Dupanloup neusmiljeno preganjal gizdavost pri svojih gojencih. Bil je pač moder mož in gledal malo v prihodnost svojih gojencev. Moderni starši pa ne gledajo nič. — Prijatelj, ti bi moral s svojim bi-

strim peresom tega črva zdrave vzgoje enkrat prav posebej prebosti in razparati. Ta črv razjeda korenine krščanskega življenja, kakor razjeda letos črv po polju...
Urednik.

Bosni na pomoč!

1. Hlev namesto cerkve.

Nedaleko od Doboja može putnik opaziti na jednom brežuljku dvije drvetom pokrivene, trošne zgrade. Na upit, kakve su to zgrade, nemalo će se iznenaditi, kad dobije odgovor, da je manja zgrada župska crkva i zavjetno mjesto sv. Ane, a druga župski stan u Žabljaku. Iz same fotografije dade se dobro razabrati, da ta »crkva« više naliči na kakvu štalu, nego na crkvu — kuću Božju.

Još u tursko doba, prije okupacije Bosne i Hercegovine sa strane Austrije, godine 1873. sagrađena ta »crkva«. Za ono vrijeme nije bila baš najgora među drugim bosanskim crkvama, ali da u današnje doba ona podrtina služi kao kuća Božja i zavjetno mjesto, to je upravo sramota, i svaki katolik treba da što god dopriniјese, da se na onom mjestu sagrađi hram, koji će već svojom vanjštinom odavati, da je unutra Bog, kome se klanjaju nevidljivi anđeli.

Župljani ove župe uvidjeli su, da je za njih i grjehota i sramota, što ne prave bolje crkve, pa su već davno o tome snovali da sagrađe zgradu, koja neće zaostajati za drugim crkvama. U toj osnovi ih je uvijek nešto pometalo, a najviše siromaštvo. Slijedeće pak godine žele svakako početi graditi. Znadu oni, da sami neće moći sagrađiti ono, što su namislili, ali se nadaju u potporu dobrih katoličkih srdaca diljem Jugoslavije, osobito Slovenije. Svi žele, da ono, što se bude sagrađilo na mjestu stare crkve, bude dostojno zavjetnog mjesta sv. Ane. Zato se potpisani utješe svima dobrim katolicima, kojima je stalo do procvata katolicizma u Bosni, koji je, budući u manjini, jako potišten, doprinesu mali darak za kuću Božju i svetišće sv. Ane. Svaki darak nagradio stotruko dobri

Bog i sv. Ana, a župljani će se kod svake pučke mise moliti za sve dobrotvore.

Darove molimo slati na: Župski ured, Žabljak, p. Tešanj, Bosna.

2. Tudi za slovenske vojake.

V Nevesinju v Hercegovini stoji župna cerkev, ki še ni dodelana, in je za službo božjo skoraj neupotrebljiva. Z ozirom na to, da je tu garnizija, kjer služi veliko vojakov katoličanov (tudi Slovencev), in je zanje cerkev prepotrebna, a župnik, kakor vsi tu po Hercegovini, je siromašen in si ne ve pomagati, prosim v imenu vseh vojakov-katoličanov, da nam daste svet, na kateri način bi se dobilo kaj milodarov za označeno cerkev. Župnik je namreč izjavil, da bi spomladi začel z delom, a manjka mu prispevkov. Dobro bi bilo to objaviti v nekaterih listih, ali vsaj v Bogoljubu. Vsak najmanjši dar bi predobro došel. — Franjo Hribar, podporučnik, Nevesinje pri Mostarju. — Naslov: Katolički župni ured, Nevesinje, Hercegovina.

Op. uredništva. Kakšen svet naj damo? Ta, da se obrnite za pomoč na vse kraje, kjer je kaj upanja, da jo dobite. Sami Slovenci Vam pač ne bomo mogli postaviti cerkve, kajti nas je malo in nismo bogati, imamo pa veliko potreb. Imamo tudi bogatine, a ti ne dajejo za cerkve — vsaj redki so taki — njihov bog je žakelj in trebuh. Slovencem, ki častijo pravega Boga, pa najtopleje priporočamo, da sežejo kar mogoče globoko v žep in pomagajo ubogim Bošnjakom postaviti dostojne cerkve. S tem pomagajo tudi lastnim rojakom-vojakom, ki molijo Boga in iščejo tolažbe po bosenskih cerkvah. Darove pošiljajte »Bosenskem odboru v Ljubljani, Josefinum.«

Onečaščenje svetega mesta

se lahko imenuje stara, a predrzna navada, da se na božjih potih in ob cerkvenih shodih prodajajo na štantih listki z n a p i s i z a z a l j u b l j e n e p a r č k e. Stara navada je že to, in mislili smo, da je že davno odpravljena. A zopet se opaža na božjih potih ta nebodigatreba.

Prav res: Še tega je treba! Saj je toliko grehov in nerednosti med ljudmi, ki jih pri najboljši volji ne moremo odpraviti. Temu pa vendar lahko napravimo hiter konec, če le hočemo! Treba je samo brezvestne kramarje, ki imajo za denar tudi dušo naprodaj, pošteno prijeti in če ne gre drugače, nad njimi tudi malo zaropotati. Ali ne veste, kaj je naredil krotki in iz srca ponižni Jezus s takimi kramarji?! Cerkevna predstojništva, vaša stvar je predvsem, da storite temu konec! Pa tudi vi

drugi verniki bi ne smeli biti brezbrizni za take reči in bi morali kramarjem malo vest izprašati, — če ne drugače, vsaj s tem, da rečete: Jaz bi kaj kupil pri vas, ker imate pa to, pa ne kupim nič. To bi kramarji že razumeli...

Oh, le ta katoliška brezbriznost in popustljivost! Če bi bili katoličani količkaj čuječi, bi se ta razvada nikoli vtepla ne bila; in če se je, bi se bila že davno odpravila.

Božja pota mladi lahkomiselnih ljudi je itak zlorabijo za svoje slabe namene, kar se popolnoma preprečiti ne da. Ali pa je treba, da se taka reč na svetem kraju še namenoma goji in to mirno trpi? Sicer je to le neka igračkarija, a na božjo pot ne spada!

Še enkrat mojim sosluzkinjam.

Lansko leto v Bogoljubu št. 9., 10., sem se sešla s svojimi sosluzkinjami, pa si mislim, tudi letos jih moram enkrat nagoovoriti. Kuharice se dobijo skupaj na trgu in se hitro kaj pomenijo, tudi sobarice se snidejo vsaj ob nedeljah. Drugače pa je z menoj. Tudi jaz služim, kruha in strehe si moram iskati pri tujih ljudeh, toda moj poklic zahteva, da sem vedno doma, le v cerkev je moja pot, (ki pa jo imam prav blizu v mojo veliko srečo). Ta je moj sprehod, moje veselje, tu se tako lahko pogovorim s svojim Bogom in z Marijo, ki jo ljubim iz celega srca in želim, da bi jo ljubile in se njej popolnoma izročile vse sluzkinje. V prostem času pa so dobre in lepe knjige moje prijateljice, ž njimi se razveselim pa tudi posolzim. Kadar pa mi je le polno srce, izlijem kaj malega v Bogoljub, on je moj stari znanec, pozna se že izza mladih let.

V omenjeni številki Bogoljuba je bila sluzkinjam ogledalo sv. Notburga. Delati, trpeti, molčati, to je bilo naše geslo. Poleg nje pa si izvolimo tudi sv. Cito, ki pravi, da so najimenitnejše čednosti sluzkinje: strah božji, pokorščina, zvestoba, delavnost. Ona je zares v vsem svojem dejanju in nehanju izvrsten zgled čednosti in svetosti. Zeleti je, da bi se vse sluzkinje ravnale po njej. Pregovor pravi: goste službe redke suknje. V tem bi bilo gotovo dobro, da bi posnemale sv. Cito. Ona ni hodila

iz službe v službo iz malih vzrokov, ampak je ostala 48 let v eni hiši. Seveda s tem ni rečeno, da morajo vse sluzkinje ostati tako dolgo v eni hiši, pridejo druge razmere in pa smrt napravi mnogo zmešnjave in tako je tudi sluzkinja primorana zapustiti hišo. Včasih pride tudi kaj drugega: poznam sluzkinjo, ki je več let služila v eni hiši, prišlo je nekaj navskriž, seveda gospodinja, ki so jo podpihovali nasprotniki, je kar tebi nič meni nič izjavila, da ji je najljubše, če gre takoj. Sluzkinja se ni dolgo pomišljala, ker je videla, da se gospodinja ne da pogovoriti, pobere svoje stvari in gre zaupajoč v božjo pomoč. In res, božja roka je mila, kadar je velika sila, še isti dan je dobila dobro službo, toda ne za dolgo. Kmalu sta se pobotale s prejšnjo gospodinjo in sta zopet skupaj do božje volje.

Navadno sluzkinje iz drugih vzrokov menjavajo službe. Kjer je več otrok, ne ostane rada. In vendar tam najbolj potrebujejo dobre sluzkinje. Druga pravi: imam premalo prostega časa ali premajhno plačo. Pa ni toliko gledati na to. Preden stopiš v novo službo, vprašaj najprej, ali boš mogla zadostiti verskim dolžnostim — ob nedeljah in praznikih mora biti cela sv. maša s pridigo, popoldan krščanski nauk in blagoslov — in redno hoditi k družbenim shodom. Pa tudi med tednom glej, da če ne vsaki dan, vsaj večkrat greš k sv.

maši, prejemaj pogosto sv. obnajo. Ako vsega tega ni, postaneš mlačna in naposled mrzla. Ko bi bile služkinje mojega mnenja, bi kmalu vse tiste gospodinje, ki same ne gredo rade v cerkev, pa jim je tudi odveč ali celo neznosno, kadar gre služkinja, kmalu drugačnega mnenja, raje kakor da bi bile brez poslov, ker na tak način bi morale same delati, zato bi se tem zahtevam služkinje rade uklonile.

Dalje se vprašaj, kako bo na varnem tvoja čistost, tvoje poštenje, ali ni v družini gada, ki te zalezuje ali celo škorpionja v osebi gospodarja. Prosim vas dekleta, pozor pred takimi službami! Ni čuda da toliko deklet zaide na napačna pota in se pogrezajo v blato podlosti, če so v tako važnih stvareh površne in sprejmejo vsako službo, da jo le dobro plačajo. Navadno tak denar nima teka. Bolje je imeti majhno plačo, pa da se lahko skrbi za dušo, ker to ima blagoslov božji. Kristus pravi: Išcite najprej božjega Kraljestva, drugo vam bo privrženo.

Misijonska pesem poje: Vi gospodarji in ve gospodinje, ostra na sodbi bo tudi za vas. Da, gorje takim gospodarjem pohotnežem in gorje gospodinjam, ki se zadovoljijo, da je le njihovo delo opravljeno, ne brigajo se pa za svoje lahkomisljene služkinje. Tudi za duše poslov bodo morali odgovor dajati. V nedeljo popoldan, ko je vse opravljeno, sme služkinja iti kamor hoče, in ko se vrne pozno v noč, ne vprašajo, kod je hodila, ali je bila v cerkvi ali ne. Dobijo se pa tudi take, ki se vračajo domov drugi dan, ob času ko petelini pojo,

v družbi pobalinov. O lilije, kako ste strte od nočne slane! Še meni je žal zanje. To so tiste, ki hočejo ob vstopu v službo imeti prav mnogo prostega časa. — Pa vprašajmo, koliko ima pa prihranjenega taka služkinja? Nič, prav nič, še dolg ima pri šivilji, kljub temu da se tudi po obleki spozna, koliko da velja. Seveda tisti lahkoživci, ki ob nedeljah hodi z njimi, niso tako nespametni, da bi svoj denar (če ga sploh imajo), rabili, ampak ona plačuje, še smodke mu kupuje. Med tednom si tudi pišeta, kje bo spet v nedeljo setanek. Vse to pa stane. Take služkinje so podobne veši, ki toliko časa okrog luči brenči, da se osmоди. Ker pa ta uboga zaslepljena dekleta gotovo Bogoljuba ne bero, prosim tebe, dobra tovarišica, ki boš brala te vrstice, ozri se malo k drugi stranki, ali k sosedovim, morda se njih služkinja nahaja v takem žalostnem položaju. O, posvari jo, reši njeno dušo, s tem si rešila tudi svojo!

Ako si pa dobila ali že imaš pošteno službo, drži se je, bodi v vseh dovoljenih rečeh pokorna svojim predstojnikom, delaj zvesto in vestno in tudi do svojih soplesov bodi prijazna! — Želeti je, da bi tista grda nevoščljivost zginila. Zakaj te draži, ako ima tvoja soslужkinja na videz lažje opravilo? V resnici pa je tudi njeno težavno. Vsak stan ima svoje veselje, pa tudi svoje trpljenje. Po zgledu sv. Cite bodimo zadovoljne s svojim nizkim stanom, ne delajmo samo za zemeljsko plačilo, ampak iz ljubezni do Boga in bližnjega; glejmo na to, da si nakopičimo dušni kapital milosti božje!

Služkinja.

Pa še nekaj za gospé.

V v l a k u se sliši včasih tudi katera pametna. Peljem se zadnjič proti Mariboru. Meni nasproti sedi oseba srednjih let, preprosto a zelo snažno opravljena. To je po mojem okusu. Razplete se med nama pogovor in takoj spoznam, da imam pred seboj, prav modro žensko, ki je tudi videla kaj sveta in ni hodila zaprtih oči mimo življenja.

Med drugim mi pripoveduje: »Najboljše mi je pač bilo v službi pri gospe P. Tam sem bila celih petnajst let. Mnogo sem se naučila za življenje.« — V katerem kraju ste pa služili? — »Pozimi je bila gospe P. v Zagrebu ali Gradcu, med poletjem pa na Bledu ali v okolici Celja. Povsod imajo svoja posestva in lastne konje.« —

Ali so bili gospa strogi? — »Strogi in dobri, kakor je prav. Zahtevali so pač red in vse je moralo biti ob uri opravljeno. Dva dni v tednu smo prali, dva dni likali, vsako soboto natanko vse osnažili. Največ dela je bilo, če so prišli gostje. Imeli so velike pojedine, tedaj je bilo dvojno delo. — Potem so gospa, ki so bili vdova, odšli za dva dni drugam in rekli, naj si družina malo odpočije.«

Kako pa je bilo ob nedeljah? — »Na te nedelje pa rada mislim. Vsi smo morali opraviti krščanske dolžnosti. Večkrat so nam popoldne rekli k sebi priti. Takrat so se z nami razgovarjali, kakor matj z otroci. Vsak jim je moral povedati, kako mu je pri srcu, ali ga kaj žalosti ali skrbi, in zaupno smo jim poto-

žili, kar nas je težilo. Včasih smo se tudi prepirali med seboj in bili nezadovoljni. Pa so nas gospa ozdravili. Rekli so nekoč v soboto speči razno pecivo. V nedeljo popoldne so ga nam dali, zraven še vina in nam naročili ponesti vse v javno bolnišnico bolnikom. »Pa sami pojdite k bolnikom in jih poprašajte za bolezn, kako so jih dobili, koliko časa že ležijo itd.« Storili smo tako. Bolniki so nam poljubljali roke. Nekateri so jokali od veselja.

Domov prišedši smo morali gospe vse povedati, kaj smo doživeli. Potem so navadno rekli: »Vidite, ljubi moji, koliko srečnejši ste kakor ti ubogi reveži v posteljah. Le nikar ne bodite nevoljni in radi nosite svoje male križe!« — Tako je bilo večkrat v letu.

Blizu Zagreba je nekoč pogorela vas. Tudi takrat je mislila gospa na nas in na reveže.

nosti. Mislili smo dolgo še na pogorelce in na bolnike v bolnišnici.

Pa tudi veselje nam je pripravila gospa. Ob praznikih je dala včasih zapreči za nas služabnike. Tako smo se z Bleda vozili enkrat na Brezje, enkrat v kaznilnico v Begunje in tam videli nesrečne ženske kaznjenke. Pa tudi na Bohinjsko jezero nas je dala peljati. — Ko smo bili prosti, smo se smeli voziti s čolnom pa jezeru in iti na otok. — Res, mati je bila za nas služabnike; zato smo jo pa tudi radi imeli in se bali jo žalostiti.

Zakaj pa niste ostali v službi, če vam je bilo tako dobro? — Veste, kakor je že človek; zmotilo me je, pa sem se omožila. — Ali vam je žal? — Ravno ne, pa najbolj srečna sem pač bila v službi. Rada mislim nazaj.

Kaj pravite, ali bi bilo toliko nezadovolj-

Prvi blagoslov sv. očeta — iz lože cerkve sv. Petra.

Naložila je oblačila in živila, dala zapreči in smo se peljali venkaj k ubogim pogorelcem. Koliko nesreče in žalosti smo videli tam! — In spet smo radi šli nazaj na svoje delo. Z veseljem smo opravljali svoje dolž-

stva med družinami, ako bi vse gospe imele toliko srca in modre ljubezni za služabnike, kakor gospa P.? Mislim, da manjka na obeh straneh dobre volje in pravega spoznanja.

A. S.

Ali ste že posvetili vašo družino Jezusovemu Srcu? Če ste jo že, preskrbite si knjižico »Posvetimo družine presvetemu Srcu!«, da boste natančno vedeli, kaj ta posvetitev pomeni. Če se pa še niste posvetili, preskrbite si jo tudi, da se za posvetitev odločite! Knjižica se dobi: v Ljubljani pri Ničmanu in v zakristiji pri Jezusovem Srcu, v Celju pri Sv. Jože'u, v Novem mestu pri Krajcu, v Gorici v prodajalni Kat. tiskovnega društva. Stane 20 kron. Ne ustrašite se tega!

Kako vpeljati boljše življenje v naše družbe?

Boljše in lepše življenje bi bilo dobro vpeljati v naše Marijine družbe. To ponavlja Bogoljub že nekaj časa. Ali je pa to potrebno?

Krivično bi bilo misliti, da so bile naše družbe dozdej le slabe in da niso nič dobrega storile. Veliko je bilo v njih dobrega in mnogo so dobrega naredile. Berite le v današnji številki dopis iz D o b r e p o l j in glejte, kaj je družba delala! To je dopis, kakršni bi dopisi morali biti: nič praznih besedi, sami suhi podatki in številke. Ta družba ima že priletnega gospoda za vodnika — zlatomašnika — pa je tako živahna. Seveda niso vse družbe enake. Nekatere so prav dobre, druge dobre, tretje, in teh je precej, le bolj za silo, nekatere pa prav revno životarijo. Splošno se lahko reče, da bi bile lahko boljše. Premalo imajo življenja. En shod na mesec, to je pri nekaterih vse. (Kaj, če pa še tega ni?...) »Pridejo, poslušajo pa gredo,« kot je rekel neki gospod o svoji družbi, to je označba večine naših družb. S tem je sicer bistvena dolžnost storjena, — a premalo je to. Da rabimo primer: Naše družbe imajo sicer okostje, a premalo mesa. Torej več mesa! — ali z drugo besedo: v družbe več življenja!

1. »Bogoljuba« morate brati!

Ni dosti na Bogoljuba naročen biti, — treba ga je tudi brati! Družbeniki pa morate brati posebno pazljivo to, kar piše Bogoljub o Marijinih družbah. Vsi družbeniki, — a tisti, ki imate za družbo še posebe skrbeti, tisti pa najbolj pazljivo. Zdi se, da tudi nekateri izmed teh Bogoljuba ne berejo ali vsaj dosti pazljivo ne berejo. Sicer si skoro ni mogoče razlagati njih ravnanja. Nekatere se tudi opravičujejo: »Ne zamerite, nisem prej Bogoljuba brala!« Vsaj predniki, prednice in svetovalke bi morale takoj, ko ga v roke dobite, vprašati in pogledati: No, kaj ima pa spet za nas? ... Nekateri, se zdi, da ga ne le pozno berejo, ampak sploh ne berejo.

Vse, karkoli pa »Bogoljub« od družb želi, kar priporoča in naroča, vse naj

pride v razgovor pri prvi seji predstojništva. Če ne gospod voditelj sam, mora pa prednik oziroma prednica omeniti: zadnji »Bogoljub« naroča družbam to in to; no, kako bomo izvršili to pri nas? Ako pa prednica tega ne stori, je pa poklicana vsaka druga. N. pr.: »Bogoljub« vabi prednice na 14. avg. v Ljubljano. Torej, prednica, da boš gotovo šla! — Bogoljub zahteva naznanilo odsekov. Torej kdo jih bo sporočil? — Bogoljub hoče, da se mu naznanijo imena prednic. Ali si že storila; če nisi, glej, da boš kmalu! — Bogoljub naznanja, da bo shod za predstojništva naše dekanije to in to nedeljo tukaj in tukaj. Torej, da bomo gotovo šle! Katera bo šla? Katera misli, da ne more iti? Kdaj bomo šle? Kje se zberemo? Kdo bo stroške plačal? I. t. d. i. t. d.

Človek bi mislil, da se samo ob sebi razume, da tako delate in da vas ni treba tega šele učiti. A kakor kaže skušnja, se ne dela tako. Kako bi bilo sicer mogoče, da nekatere prednice še do danes niso naznanile svojega imena, dasi se to zahteva že več ko pol leta? Kaj ložjega, kakor je to, se skoro ne more zahtevati in še to se ne zgodi! Kaj neki delajo pri takih družbah? Če predstojništvo nima nobene seje, potem sploh nima pravega pomena. Če pa seje so, kaj vendar pri sejah govore, če ne o takih rečeh?

Najbolje je, da se najprej dotično mesto iz Bogoljuba pri seji prebere, potem pa začne razgovor o njem.

Če bi Bogoljuba brali in količkaj slušali, kako bi bilo mogoče, da ko Bogoljub naznani shod predstojništva za kako dekanijo, pa iz nekaterih župnij nobena ne pride! Niti prednica, niti kaka druga članica predstojništva se ne zgane, da bi rekla: Slišite! Ali ste brale? Shod za nas! Naša dolžnost je torej, da gremo! — Taka malobrižnost nam je kar nerazumljiva. Ko bi ne bile še posebe opozorjene in povabljeni, samo na glas Bogoljubov bi jih malo prišlo. In vendar bi moral glas Bogoljuba sam popolnoma zadostovati, da vzdigne na noge vse, katerih se tiče.

Ker pa živa beseda veliko več izda kakor pisana, mrtva, zato je zelo koristno, če se tudi pri shodih važnejše reči iz Bogoljuba preberejo in še posebe priporočijo; ali naj se vsaj nanje opozori in priporočijo njih uvaževanje in izvrševanje. Na ta način bi Bogoljub donasal veliko več sadu. Sicer ga berejo površno ali pa še berejo ne.

Tudi bi bilo dobro, da bi boljši družbeniki sami s svojimi besedami ponovili in priporočili svojim sodruženikom to, kar so v Bogoljubu brali. To bi bile obenem nekake govorniške vaje. Primerno za takomenovane »zasebne« shode.

Bogoljub je naša piščalka ali če hočete: naša trobenta. Še bolje: naš zvon. Če se za zvon ljudje ne zmenijo, ga treba ni. Zvonovi pojejo zato, da jih ljudje poslušajo. Zvonovi zvonite — na delo budite!

2. Ne zahtevajte vsega od duhovnikov!

»Prednica, zakaj nisi sporočila svoje-ga imena?« »Ja, gospod mi niso nič rekli.« — Kakšen odgovor! Ali mora res duhovnik vsako malenkost sam videti, na vse misliti in za vsak korak posebe spodbosti? Gotovo je pri družbi največ odvisno od voditelja. Toda vsega vendar ne smete od nje-ga zahtevati! Predstojništvo je za to, da mu pomaga; a ne, da mu še večje delo in skrbi napravlja. Če duhovnik-vodnik pri svojih drugih, pogostokrat prav obilnih skrbeh in opravljenih kaj prezre ali pozabi, kar se družbe tiče, je ravno predstojništva poklic in dolžnost, da ga na to opozori in prosi, da vmes poseže, če je njegova pomoč pri tem potrebna.

Ena največjih pomanjkljivosti naših družb je ta, da se vse zahteva in pričakuje samo od voditelja. Marijina družba ne sme biti voz, na katerem družbeniki prav mirno sedite, vodnik ga pa sam s težavo naprej vleče; vodnik mora sicer vleči, a vsi morate voz potiskati. Seveda se zoper voljo vodnika ne sme nič zgoditi; z njegovim odobrenjem pa čim bolj pokazete, da sami kaj znate, tem lepše bo. — Pa o tem (med drugim) ravno govorimo pri sestankih predstojništev. Če bo le kaj pomagalo?

3. Ne sme se vam zdeti brž preveč!

»Preveč zahteva.« Ta ugovor je že nekdo drug v Bogoljubu zavrnil. Toda še vedno nekateri mislijo, da preveč zahtevamo. 3 do 4 ure biti in poslušati pri sestankih predstojništva, je nekaterim že

preveč. Zadnjič pri sestanku v Ljubljani so iz ene družbe opoldne ušle domu, ko je bila šele ena tretjina predavanja končana, češ, da so mati hudi, če prepozno pridejo domu. Kadar pa dekleta pridejo pozno ponoči s plesa domu, pa niso mati nič hudi. Čuden je ta svet zares!

Mimogrede omenjeno: Ali ste brali v zadnji številki »Doživljaje«, ki jih je doživela in opisala neka zavedna in podjetna »svetovalka«? Zanimivo, kajne, in, zdi se, da tudi resnično! »Mati izpred peči, teta pa izza peči reži na dobro dekletu, ki bi rada svoje tovarišice spravila k pravemu re-du: »Naše ne boš nič rihtala! Pred svojim pragom pometaj in nosi smeti v farovž!« To se sliši tako podomače in tako verjetno... O, ko bi starši imeli malo več pameti in prave skrbi za otroke, saj bi se dalo iz njih kaj napraviti! Ko bi starši Marijino družbo podpirali, ali bi se bilo treba po družbah toliko boriti s plesom, kakor se je treba zdaj boriti? A opolnoči s plesa priti ni prepozno, ob sedmih zvečer s poučnega shoda je pa prepozno!!

Veste, koliko časa traja orlovski tečaj? Cel teden! In sokolski gotovo tudi toliko, če ne več.

Sredi avgusta je prišlo v Ljubljano na tisoče Sokolov iz daljnih krajev, večinoma s Češkega. Na potu bodo gotovo najmanj en teden in stalo bo vsakega več tisočakov. Orli pa so nasprotno šli na Češko v Brno in bodo imeli ravno tako dolgo pot in take stroške. Pa vse to naredijo prostovoljno in z veseljem in z navdušenjem. Pomislite, kaka pota dela: turisti (hribolazci) in lovci, koliko časa s tem porabijo, denarja zapravijo, truda prestanejo. Za Marijino družbo je pa 3 do 4 ure preveč!

No, pa vse ne mislijo tako. Mnoge pridejo z veseljem, poslušajo in se vračajo poživljene. A želeli bi bilo, da ni nobene in nobenega, posebno ne iz predstojništva, ki mu je za božjo stvar takoj preveč.

...

To je pisano v prvi vrsti za dekliske družbe po deželi, katerih je največ. Velja pa prav tako tudi za mestne, posebe še za ljubljanske, v kolikor jim je potrebno. Enako pa tudi za mladeniške, ki so poživljena še bolj potrebne.

To so nekateri predpogoji, če hočemo v družbo vpeljati novo živahnejše življenje. Prihodnjič pride na vrsto delo v Marijinih družbah, posebe še po odsekih.

Kaj pravite na to? Ali ne:

Ti le reci, ti le veli,
ti le migini, ti le želi,
o Marija, glej tu nas!

SHODI.

V nedeljo, dne 23. julija je bil poučen sestanek za **novomeško** dekanijo v Šmihelu zraven Novega mesta. Udeležba je bila prav velika. Domače članice so nam dvorano bogato okrasile. Zastopane so bile vse družbe prav dobro, razen dveh kočevskih, ki spadata v dekanijo, in topliške, ki ni bila posebe opozorjena. Toda ali v Toplicah nič ne berejo Bogoljuba?! Zanikrnost!

V nedeljo, 30. julija je bil shod za **ribniško** dekanijo pri Novi Štifti. Nova Štifta je prav lepa in vabljiva božja pot. Zastopane so bile vse družbe razen one z Velikih Poljan, ki je menda zmrznila in pravijo, da se ne da ogreti. Pa če je le še par dobrih deklet, naj bi bile vsaj tiste prišle, saj je ena najbližjih far! (Poljane se imenujejo »Velike«, a farica je majhna mrzlota pa pač velika.) — Bil je obenem shod za vse družbe, prav lep, le za pouk predstojništva je bil čas prekratek.

V nedeljo 13. avgusta je bil shod na **Vrhnikih**. Prišle so dekleta iz vseh drugih župnij razen iz Rakitne in Rovt. Menda tam kuhajo svojo župco... Pač pa so prišle tudi iz Hotederšice, ki imajo dalj in niso bile posebe povabljeni, tudi niso bile dolžne priti, ker je Hotederšica doslej spadala pod idrijsko dekanijo, od katere je zdaj odtrgana. A da so se dekleta same spomnile: me spadamo zdaj v najbližjo nam dekanijo in moramo iti tja, — ta zavednost je posebne pohvale vredna. Popoldne ob 2. je bil shod za vse družbe na griču pri Sv. Trojici. Ta kraj je kakor nalašč za take shode: cerkev lepa in prostorna, grič obrobjen od zelenega gozda, zborovalni prostor na severni strani cerkve lepo v senci. Tu se je zbrala lepa množica deklet in drugega ljudstva. Govorili so: g. vseučiliški profesor dr. Gregor Rožman, g. dekan Kete in še eden. Vmes so domače družbenke deklamirale in pele. Bilo je lepo. Na tako pripravnem kraju mora biti shod še večkrat!

Na sv. Roka dan je bil shod za **loško** dekanijo v Cerengrobu. Ta shod nam je pa dežek malo poškopil in pomočil. Ravno tisto jutro so se zbrali silno temni oblaki na nebu, ki so dali nekaj dežja, a le še premalo; vmes je pa za kratek čas tudi malo gremelo, bliskalo in treskalo. Ko bi

tega ne bilo, bi bil shod krasen; pa tudi tako je bil lep. Prišle so najpogumnejše iz vseh župnij zelo raztegnjene dekanije, razen iz daljne Sorice, česar jim ne moremo zameriti, čeprav nam je bilo žal zanje. A še bolj ali vsaj ravnotako daljne iz obeh Oslic, Leskovice in Lučin se pa le niso ustrašile! Prvo, ko smo prišli v cerkev, je bilo, da smo položili na oltar našo popolno vdanost glede vremena. Po slovesni sveti maši pa smo zborovali pod obširno na 12 stebrih slonečo lepo gotiško lopo pred cerkvijo. Govorili so: g. dekan Matija Mrak, g. mestni župnik dr. Tomaž Klinar, g. nunski katehet Alojzij Tomc in še eden. Vmes so zopet deklamirale domače družbenke. Popoldne je bilo predavanje za predstojništva, ki so se ga udeležile tudi mnoge druge dekleta, kar v cerkvi. Za žalost, da nam je dež shod nekoliko pokvaril, smo se pa potolažili s sklepom, da bo zanaprej shod v Cerengrobu veliko večkrat, najprej pa shod za fante, ki že povprašujejo, kdaj bo zanje. Takrat bodo zopet peli cerngrobski zvonovi, da bo veselje! — Ker je pa dekanija taka kakor vilice z dvema dolgima rogljema, bo pa tudi v obeh dolinah, selški in poljanski, večkrat kak skupen shod, da bodo mogli tudi daljni ložje zraven priti.

V nedeljo 20. avgusta je bil shod za **moravško** dekanijo na Limbarski gori. Onem pa še ne moremo poročati, ker je bil »Bogoljub« dovršen 18. avgusta.

Omenjeno bodi, da škofijsko vodstvo zahteva samo sestanke predstojništev; shode za vse družbenke so sklenili, tam kjer so bili, le domači gospodje. Škofijskemu vodstvu je to prav, — samo da ne zmanjka časa za pouk predstojništev, ki je zaenkrat naš glavni namen. Ako se oba shoda skupaj ne napravita, se pa lahko shod za cele družbe priredi drugikrat.

Kakor je obžalovanja in pa graje vredno zanikrnost in lenoba tistih, ki bi morale in mogle priti zraven, pa ne pridejo, tako pa je vse hvale vredna gorečnost in požrtvovalnost mnogih dobrih deklet, ki se ne ustrašijo nobene poti za dobro. Nekateri imajo res daleč. Na primer: Draga v ribniški dekaniji, Struge imajo težavno pot čez visoko goro, Črni vrh v vrhniški dekaniji 6 ur daleč pešpota čez hribe in doline. Nekaj manj je v hribe polhovgrajske župnije. Enako tudi že imenovane in druge gorate župnije loške dekanije: 6, 7 ur daleč — tam do goriške meje. Skoro so se mi smilile dekleta, ko sem jih videl, kako so tolkle z

Vrhniko dolgo pot peš po cesti in v hribe. (Če vam more biti kaj v tolažbo, vam povem, da sem šel tudi jaz z Vrhniko naravnost v Loko: na vozu z dekleti do Polhovega gradca, od tam 4 ure daleč čez hribe. Ur.) Poleg sočutja pa je tudi občutek veselja, ki nas navdaja ob pogledu na take dekleta, ki se ne strašijo ne pota, ne hriba, ne truda, ne vročine, ne dežja, ne groma, ne »prekelj izpod neba,« ampak gredo čez drn in strn, kamor jih kliče glas Marijin, ki jih vabi skupaj po njenih služabnikih. To so Gedeonovi junaki, s katerimi bomo izvojevali zmago kraljestva božjega v našem narodu!

. . .

Na Mali Šmaren, 8. septembra bo shod za litijsko dekanijo, in sicer v Šmartnem. Začetek ob 9. sv. maša ob 10.

V nedeljo 17. septembra za kamniško dekanijo na Homcu. Sv. maša ob 9., potem shod.

V nedeljo 24. septembra za šmarijsko dekanijo, in sicer v Višnji gori, ki je najbolj na sredi dekanije.

Na rožnovensko nedeljo, 1. oktobra, za leskovško dekanijo v Krškem. Sv. maša ob 9., potem zborovanje v društveni dvorani.

Razen če bi vam domači voditelji vsled dogovora drugače oznanili.

Izšel bo zopet »Marijin misijonski koledar«. Bodite nanj pripravljeni in ko izide, sprejmite ga dobrohotno! Obsegal bo pregled vseh slovenskih Marijinih družb.

Hlev namesto cerkve,
župna cerkev sv. Ane v Žabljaku v Bosni.

Dopisi.

Vogrče na Koroškem. Dne 2. julija je obhajala naša Marijina družba svojo desetletnico. Naše veselje je delila z nami sosedna Pliberška družba. Dopoldne so nam č. g. kaplan Kr. Košir v lepih barvah slikali Marijo kot upanje naše, popoldne pa so nam naš g. vod-

nik govorili o vprašanju, česa je dandanes Marijinim dekletom najbolj treba. Po cerkveni slavnosti se je zbralo okrog 250 ljudi na praznično okinčanem župnijskem skednju, kjer je poročala prednica o zgodovini in delovanju Marijine družbe. Po primerni deklamaciji

je sledila igra »Vestalka«, ki nam lepo predstavlja boj poštenega dekleta za angelsko čednost. Okrajno glavarstvo je sicer delalo igri zapreke, pa je vendar le šlo. Na vrhuncu svojega razvoja je štela družba 81 članic, danes jih šteje 59. Poleg obligatnega priredi vsak mesec tudi zasebni shod ter ima 4 odseke. Misijonski odsek je lani nabral za misijone 21.000 K, časnikarski je spravil število Bogoljubov v fari na 50, tudi evharistični in dobrodelni izvršujeta svojo nalogo ter prirejata sestanke.

Marijina družba v Vogrčah je vse hvale vredno in **z gled delavnosti vsem družbam.** Pomislite, da farica šteje komaj 400 duš, članic pa je 59, in ti imajo štiri odseke! Število »Bogoljubov« v farici je 50. Torej pride en »Bogoljub« na 8 ljudi, ali: skoro vsaka družina ga ima. Vsa čast Marijini družbi in Vogrčanom sploh! Ko bi bilo takih župnij mnogo na Koroškem in tudi še kje drugod! Ur.

Dobrepoljska dekliška Marijina družba šteje tačas 362 članic in 16 kandidatinj. Ima odseke: 1. za duše v vicah, 2. evharistični, 3. olupševalni, 4. misijonski, 5. tiskovni, ki delajo prav marljivo. Odsek za duše v vicah ima veliko zaslug, posebno v nekaterih vaseh. Darovalo se je l. 1921 za duše v vicah sv. maš 820, sv. obhajil 628 in roženvencev 6297. Evharistični odsek. Dekleta opravljajo vsako nedeljo molitveno uro od 1 do 2 ure popoldne. Z največjim veseljem časté z molitvijo in petjem presveto Rešnje Telo. Polovica klopi v naši veliki cerkvi je napolnjena s častilkami. O olupševalni odsek pridno skrbi za olupšavo, snago in sveže cvetke v cerkvi. Misijonski odsek je nabral za misijone znesek 13.000 K, kar se je poslalo v Groblje. Tiskovni odsek je prav pridno agitiral za naše časnike okoli Novega leta. Odsek za počestčenje kraljevega Srca Jezusovega je za 5. april — celodnevno češčenje sv. R. T. — pridobil še okoli 200 družin kot dodatek k prejšnjim družinam, čestilkam Srca Jezusovega. Dobrodelni odsek je nabral za bolne naše družbe 1200 K.

Kongregacija gospej pri čč. oo. jezuitih v Ljubljani je za leto 1921-22 delovala sledeče: V decembru je imela svoj sestanek v Marijanišču. Pri tej priliki se je pobiralo za božični dar revežem Elizabetne konference sv. Petra in Trnovem. V marcu je napravila v Unionu čajanko v prid cerkve sv. Jožefa, katere čisti dobiček je znašal 17.000 kron. Vsega skupaj je nabrala kongregacija za cerkev sv. Jožefa 42.596 K. Pri otvoritvi cerkve

sv. Jožefa se je kongregacija udeleževala sv. misijona in se sklepne procesije udeležila z svečami. Od 3. do 8. aprila so bile duhovne vaje, udeleževalo so se jih tudi razne gospe izven kongregacije. Udeležila se je tudi pri razstavi paramentov v cerkvi sv. Jožefa in tudi sklepne procesije s svečami. 24. majnika je obhajala kongregacija svoj glavni praznik, pri katerem sta bili na novo sprejeti dve gospe kandidatinj, 8 pa, ki so pristopile od drugih kongregacij, se jih je na novo posvetilo in postalo pravih članic naše kongregacije. Udeležila se je tudi procesije sv. Rešnjega Telesa v stolnici s svečami. Sprejemajo mesečno 560 do 580 sv. obhajil. Kongregacija ima evharistični, pevski in misijonski odsek. Ob zaključku šolskega leta je imela zopet sestanek v Marijanišču. Sklenilo se je da prispeva vsaka članica mesečno vsaj en dinar za novo kongregacijsko kapelo.

Devica Marija v Polju. Binkoštnega shoda Marijinih družb v Ljubljani se je tudi od nas udeležilo nekaj mož (vsi zelo zadovoljni in navdušeni), a samo en mladenič. Najbližji Ljubljane ste, pa samo eden! Poživite Marijino družbo, pa bo več smisla za take shode, mi je nekdo rekel. Takih trenutkov, kot so bili na Unionskem shodu, ko smo stoje prepevali Marijine pesmi, ne pozabimo nikoli. — Pri nas se je vpeljala družba »Apostolstvo mož«. Može, pustite predsodke in pristopajte v družbo, ki ima samo to pravilo: živeti po veri. Živeli pa bomo najlažje, če pristopamo k mizi Gospodovi.

Iz Soteske na Dolenjskem. Dasi je nas družbenk samo 25, ne maramo zaostajati. To priča tudi slavnostni dan 30. julija. Kljub sedanjí draginji smo se ojunacile naročiti zastavo Marijino, ki stane 9200 K, katero so krasno izdelale čč. šolske sestre iz Maribora. Z zastavo vred je bil blagoslovljen tudi kip žalostne M. B. za novo kapelico. Častno se je udeležil te slavnosti tudi naš orlovski odsek in pa M. družba iz Vavtevasi z zastavo. Res, premajhno je število naše M. družbe, toda ker imamo v župniji še nad polovico deklet, ki družbo samo od strani gledajo, (ali pa le naše napake preiskujejo), rečemo: Boljša je družba z majhnim številom dobrih članic, kakor z velikim številom slabih.

SPOMINJAJTE SE UMRLIH!

Kandolf Terezija, Meterc Marija, Krašovec Helena, Grešak Neža, Dornik Karlina, Otavnik Marija, Štrumbelj Angela, Pahar Karlina, Švepljan Jože, Sv. Jedert nad Laškim. N. p. v m!

Kar berete v Bogoljubu dobrega, priporočajte tudi drugim in širite med njimi! Bodite apostoli za vse dobro z zgledom, besedo in dejanjem!

Slovenskim dekletom v Belgradu. Ko ste bile spomladi mesca aprila enkrat v Bogoljubu povabljene na sestanek, ni bilo mogoče priti k Vam. Upamo, da je tisti Bogoljub tudi prepozno prišel od Vas, tako da menda niste zastoj pričakovale shoda. Zdaj pa — če Boga da — bo gotovo. Drugo nedeljo mesca oktobra, to je 8. oktobra, pridite popoldne ob 5. v katoliško cerkev in pripeljite kolikor mogoče veliko tovarišic! Slišimo, da je tudi precej slovenskih zidarjev v Belgradu. Prav je, če tudi moški pridejo. Le gotovo in le veliko! Agitirajte za udeležbo! 8. oktobra torej na svidenje!

Sokoli in Orli. Oboji so imeli v dnevih okoli Velikega Šmarna svoje velike shode, ali — kakor jih imenujejo — zlete. Sokoli v Ljubljani, Orli v Brnu. Dasi so Sokoli napeli vse moči in spravili skupaj vse, kar leze in gre, in dasi so Sokoli veliko starejši od Orlov; so jih, hvala Bogu, Orli vendar daljko prekosili. V Ljubljani so našeli 50.000 gledavcev, v Brnu pa 120.000. Ravnotako je bilo udeležencev večje število. Mi Orlom h krasnemu uspehu iz srca častitamo. Posebno se pa še veselimo, da se je češkemu svobodomiselstvu nasproti postavila tako orjaška četa katoliške mladine. — Skrbeti moramo le, da to mladinsko organizacijo prepojimo res z živim verskim duhom. O tem — kakor tudi o sokolstvu — bomo še pisali.

Evharistični shod v Varaždinu obeta biti prav lep. Poročati o njem še ne moremo, ker je bila ta štewilka končana že en teden pred shodom. Pač pa prihodnjic.

Duhovske spremembe. Za župnika v Bukovščico nad Škof. Loko je prišel g. Jak. Benedičič, na njegovo mesto v Črni vrh nad Polhovim gradcem je prišel g. Maks Stanonik. Nameščen je bil kot župnik v Vranji peči g. Janez Filipič, v Polomu pa Franc Pavšič; na njegovo mesto v Turjak je prišel Fr. Hiti od Sv. Križa nad Jesenicami; naslednik mu je g. Ant. Gole, doslej beneficiat v Št. Vidu pri Stični. — G. Fr. Kerhne, bivši župnik v Zg. Logatcu, je odšel čez mejo, ker je tam doma, in postal dekan v Postojni.

Ali nas bodo prekosili? Na binško nedeljo so imeli v turški prestolici, Carigradu, veličastno procesijo svetega Rešnjega Telesa. Policija je skrbela za red, občinstva in gledalcev se je kar trlo. Sprevod je vodil armenski patriarh Nazlian; v sprevodu je bila razvrščena belo oblečena mladina vseh narodnosti. Več godb je povelečevalo svečanost, tuja vojaška zastopstva so se uvrstila med pobožne spremljevalce Najsvetejšega. Pred nebom so

šle belo oblečene deklice z lilijami. Sprevod se je pomikal po najlepši ulici v evropskem delu Carigrada, v Peri. Pri armenskem pokopališču je bil pripravljen oltar za Najsvetejše, kjer je bil blagoslov.

Moda. Gospod urednik! Nikar se praveč ne jezite nad spačeno modo! Kar je pametnih žensk, in teh je največ na kmetih, se tudi zdaj nosijo dostojno. Drugih »dolgih las in kratke pameti,« pa itak ne poboljšate. Fabrikanti, zlasti židi, računajo s temi. Oni vedo, da te ženske pograbijo vsako novo modo, četudi najgršo in z njo zavrzajo staro obleko. Tako gre blago iz tvornice v denar. Videli boste, da se sedanja moda ne bo več dolgo držala. Prihodnje leto bodo morda ženske nosile spet vlečke kot pred leti, ko so morale gosposke iz zdravstvenih ozirov nastopiti proti predolgim krilom in rešetastim klobukom. Če modarji v Parizu denejo v svoje liste obročaste krinoline kot novo modo, jih bo Ljubljana brž polna. Ženska modna norost!

Vprašanje o socialnih demokratih. Ali je izobčen iz katoliške Cerkve, kdor pristopi k socialnim demokratom ali komunistom? — Dokler nimamo jasnega in določnega odgovora Cerkve same, ne moremo s tako trditvijo na dan. — Pripomnimo pa, da so nedavno izdali škofje na Nizozemskem skupen pastirski list, ki ga bo odslej duhovščina prečitala na prižnicah vsako četrto adventno nedeljo, v katerem je označeno stališče Cerkve in katoličanov nasproti socialnim demokratom z naslednjimi izjavami: 1. Katoličanom je prepovedano in docela zabranjeno, da bi bili člani ali socialističnih združenj, ali da bi jim bili v pomoč. (N. pr. pri volitvah.) — 2. Katoličan ne sme pristopiti društvu, ki je v zvezi s kakim anarhističnim ali socialističnim združenjem, dasi nima ne »anarhističnega« ali »socialističnega« imena. Tudi ne sme takega združenja podpirati. — 3. Katoličan, ki je pristopil v tako združenje ali mu je dal kako pomoč, je strogo obvezan, da priglasí svoj izstop in da odpove svojo pomoč. — 4. Dokler je torej katoličan član takih zvez ter že zdaj nima trdnega sklepa, da izstopi, čimpreje bo mogel, dokler ima še voljo podpirati take zveze (z volitvijo), ne more dobiti sv. odveze in tudi ne vredno prejeti nobenega zakramenta. — 5. Katoličan, ki redno prebira anarhistične ali socialistične spise, ali prihaja na socialistične shode, se podaja s tem v bližnjo priložnost, da izgubi vero, zato ne more dobiti ne sv. odveze, ne prejeti vredno drugih zakramentov, dokler se ne mara ogibati takih priložnosti. — 6. Katoličan, ki sprejme nauke anarhistov in socialnih demokratov in je znan

kot njih privrženec, se ne more več smatrati kot član katoliške Cerkve. Odreči se mu morajo zakramenti, dokler je privrženec anarhistov in socialnih demokratov.

Mimogrede še opozorimo, da katoliška Cerkev izobčuje (ekskomunicira) vse take osebe, ki zlobno napadejo duhovnika, redovnico ali redovnika, ga na drug način osramote n. pr. opljuvanjem. Tako cerkveno kazen določuje cerkveni zakonik v kánonu 2343, § 4.

Odpustki

za mesec september 1922.

P. o. pomeni popolni odpustek;
v. o. pomeni vesoljna odveza;
br. pomeni bratovščina.

1. Petek, prvi v mescu. P. o.: a) vsem vernikom, ki gredo k spovedi in spravnemu sv. obhajilu, nekoliko premišljujejo dobrotljivost presv. Srca Jez. in molijo po namenu sv. očeta; b) udom br. presv. Srca Jez.; c) udom br. sv. Rešnj. Telesa v bratovski cerkvi; če te brez velike težave ne morejo obiskati, pa v farni.

2. Sobota, prva v mescu. P. o. vsem vernikom, ki prejmejo sv. zakramente, opravijo kake pobožne vaje na čast Brezmadežni, da nekoliko zadoste za njej storjena razžaljenja, ter molijo po namenu sv. očeta.

3. Nedelja, prva v mescu, angelska. Udom rožnovenske bratovščine trije p. o.: 1. če v bratovski kapeli molijo po namenu sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa pobožno molijo pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. — P. o.: a) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega; b) onim, ki nosijo višnjevi škapulir. — Kjer se obhaja danes praznik angelov varihov, p. o.: a) udom »Dejanja sv. Detinstva«, če molijo za njega razširjanje; b) udom br. sv. Družine. c) tretjerednikom v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni.

4. Ponedeljek. Sv. Roza Viterbska. P. o. istim kakor 18. dan.

6. Sreda, prva v mescu. P. o. vsem, ki opravijo kake pobožne vaje na čast sv. Jožefu in molijo po namenu sv. očeta.

7. Četrtek, prvi v mescu. P. o. udom br. sv. Rešnj. Telesa kakor 1. dan.

8. Petek. Rojstvo Marije Device. P. o.: a) udom br. sv. Rešnj. Telesa kakor 1. dan; b) udom br. presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; spovednik more mesto obiska bratovske cerkve določiti drugo dobro delo; c) udom br. naše ljube Gospe v bratovski cerkvi; d) udom rožnovenske br. v katerikoli cerkvi; e) udom br. preč. Srca Marijinega; f) onim, ki nosijo beli, ali rjavi, ali črni, ali višnjevi škapulir; udom br. žalostne Matere božje je treba poleg drugega moliti 7 očenašev in 7 češčenamarij za duše v vicah; g) udom škapulirske br. karmelske Matere božje; h) istim kakor 18. dan. Tretjerednikom v. o.

9. Sobota. Sv. Peter Klaver. Udom družbe sv. Petra Klaverja p. o. pod navadnimi pogoji.

10. Nedelja. Ime Marijino. P. o. dobe vsi, ki danes ali ta teden do vštete prihodnje nedelje prejmejo sv. zakramente, so pri sv. maši in molijo po namenu sv. očeta. P. o. udom rožnovenske br. v bratovski cerkvi.

17. Nedelja. Mati b. sedem žalosti. Rane sv. Franciška. P. o. istim kakor jutri. Tretjerednikom v. o. — Kjer se danes obhaja praznik žalostne Matere b., dobe a) vsi verniki p. o. tolikrat, kolikorkrat po prejemu sv. zakramentov obišejo cerkev, v kateri je ustanovljena br. žalostne Matere b., ter v njej molijo po namenu sv. očeta; b) p. o. udje br. sv. Družine.

18. Ponedeljek. Sv. Jožef Kupertinski. P. o. vsem vernikom v cerkvah treh redov sv. Franciška; tretjerednikom tudi v farni cerkvi, kjer ni redovne.

21. Četrtek. Sv. Matej. P. o. udom družbe sv. Petra Klaverja, če molijo za razširjenje sv. vere in po namenu sv. očeta.

24. Nedelja, zadnja v mescu. Marija, rešiteljica jetnikov. Sv. Pacifik. P. o.: a) vsem, ki trikrat na teden skupno molijo sv. rožni venec; b) udom družbe sv. Petra Klaverja, če obišejo cerkev in molijo po namenu sv. očeta; c) istim kakor 18. dan.

27. Sreda Sv. Elzevirij. P. o. istim kakor 18. dan.

29. Petek. Sv. Mihael. P. o.: a) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; b) udom br. za duše v vicah; c) udom br. sv. Družine; d) tretjerednikom v redovni cerkvi; kjer te ni, pa v farni.

Ali so že vsi Vaši fantje prebrali »Rožico s Krasa«? Zakaj jim ne preskrbite tako primernega in potrebnega, koristnega in spodbudnega berila?
